

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] செளமிய-வஸு தைமீ. [பகுதி-௩.

ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார்.

சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலையில் வரும்,

“ஆயர் முதுமக ளாடிய சாயலாள்
பூவும் புகையும் புனைசாந்துங் கண்ணியும்
நீடுநீர் வையை நெடுமா லடியேத்தத்
தூவித் துறைபடியப் போயினாள்.”

என்ற அடிகளில், மாதரியென்னும் ஆயர் முதுமகள் ஆய்ச்சியர் குரவை முடிந்ததும், வையையாற்றின் கரையிடத்துள்ள நெடுமலைப் பூசிப்பதற்குச்சென்றாள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. “வையை நெடுமால்” என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைகாரர் ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார் என்று விளக்கம் எழுதினர். அடியார்க்கு நல்லார் அத்திருமலை “அந்தரவானத் தெம்பெருமான்” என்றார். இளங்கோவடிகள் “நீடுநீர் வையை நெடுமா லடிதொழ” எனப் பொதுப்படக் கூறுதலால் மதுரையிற் பிரபலமான திருமலைப்பற்றியே அவர் குறிப்பிடுகின்றார் என்பது புலப்படும் இங்ஙனம், உரையாளர் கூறியபடி இருந்தவளமுடையார், அந்தரவானத் தெம்பெருமான் என்ற திருநாமங்களுடன் வையைக்கரையில் திருமால் கோயில்கொண்ட விஷயம், இப்போது கூடன்மாநகரிற் காண்டல் அரிதேயாம். ஆயினும், திருமாலது நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாய் மதுரையைச்சார்ந்து விளங்கும் கூடலழகரைப்பற்றியே மேற்கூறியவிஷயங்களையாவும் அமைந்துகிடக்கின்றன. இதனை யீண்டாராய்வோம். அரும்பதவுரையாசிரியர் “வையைநெடுமால்” என்

பதற்குக்கூறிய “ஸ்ரீ இருந்தவளமுடையார்” என்ற திருநாமம், கூட லழகர்க்கு இப்போது வழங்கவிலையேனும் அப்பெருமானது இருந்த திருக்கோலம், ஆங்குவந்து தரிசிப்போர்க்குப் பேரானந்தந் தரத்தக்க வண்ணம் இன்றுமுண்மையால், அக்காரணம்பற்றியே வழங்கிய தாகல்வேண்டும். இருந்தவளமுடையார்-இருந்த திருக்கோலத் தின்வளப்பமுடையார். திருமலைத் துதிக்கும் பெரியோர்கள் அப் பெருமானது நின்ற, இருந்த, கிடந்த திருக்கோலங்களைச் சிறப்பித் தல் இயல்பாதலுங் காண்க. இனி, இருந்த திருக்கோலத்தோடு திருமால் எழுந்தருளிய பதியை இருந்தவளமெனவும், அப்பெரு மாணை இருந்தவளமுடையார் எனவும், கொள்ளலுமாம். திருவால வாயுடையார், திருவாப்புடையார் எனச் சிவபிரானைக்கூறும் வழக் கும் நோக்குக.

இனி, தொல்காப்பியம், செய்யுளியலில், “கொச்சகமராகம்” என்ற சூத்திரத்தே, பேராசிரியர்காட்டியதும் திருமலைப்பற்றியது மான பரிபாடற்பகுதியாகிய

“வான ரெழிலி மழைவள நந்தத்
தேனார் சிமய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானு
மருந்தாகுந் தீநீர் மலிதுறை மேய*
இருந்தையூர் அமர்ந்த சேல்வநின்
திருந்தடி தலையறப் பரவுதுந் தொழுதே.”

என்ற அடிகளில், இருந்தையூர் என்பது, மதுரையைச் சார்ந்து வையைக்கரைக்க னுள்ளதெனவும், அவ்வூரில் திருமால் திருக்கோ யில் கொண்டவாறும் கூறப்பட்டுள்ளன. அரும்பதவுரைகாரர்கூறிய இருந்தவளமென்னும் மதுரைப்பகுதியே இருந்தையூரென்னும்பெய ரால் பரிபாடலில் வழங்கலாயிற்றென்பதை இஃது எளிதில் விளக்கக் கூடியது. இருந்தையூர்-இருந்தவூர் என்பதன் மரூஉ. திருமால் திருப்பதிகளில் ஒன்றாகிய “நின்றவூர்” போல இதனைக்கொள்க.

* “மலிதுறையெம் விருந்தையூர்” என்று அச்சுப்பிரதியிலுள்ளதாயினும், இச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியவுரைப் பிரதிகளில் “மலிதுறைமேய விருந்தையூர்” என்றே காணப்படுகின்றது.

“இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வ” என, திருமாலது இருந்த திருக்கோலம் குறிப்பிடப்படுதலும் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு இருந்தையூர் இருந்தவளம் என்ற பெயருடன் மதுரைப்பக்கத்து வேறு ஊரொன்றுங் காணப்படாமையால், நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாகிய கூடலழகர் சந்தியுள்ள திவ்யகேசத்திற்கே, அப்பெயர் முற்காலத்தில் வழங்கியிருக்கவேண்டு மென்பது வெளியாகிறது.

இவ்விருந்தையூர் போலவே மதுரையைச்சூழ்ந்து பலஸ்தலங்கள் முற்காலத்திருந்தனவென்பது,

“வடதிரு வால வாய்திரு நடுவூர்
வெள்ளி யம்பலம் நள்ளா றிந்திரை
பஞ்சவ னீச்சரம் அஞ்செழுத் தமைத்த
சென்னி மாபுரம் சேரன் திருத்தளி
கன்னிசெங் கோட்டம் கரியோன் திருவுறை
..... ஒருபரங் குன்றம்
சூழ்கொள விருந்த கூடலெம் பெருமான்.”

என்னும் கல்லாட (கக) அடிகளானும்; “நான்குமாடங் கூடுதலின் நான்மாடக் கூடல் என்றாயிற்று; அவை, திருவாலவாய், திருள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர்” எனக்கவித்தொகை, கூட-ம் பாட்டில் எழுதிய நச்சினூர்க்கினியர் உரையாலும் விளங்குகின்றது. இவற்றிற்கண்ட பல பெயர்கள் இக்காலத்து வழங்கக்காணாமையால், இருந்தையூர் என்ற வழக்கும் அரிதாயிற்றெனவுணர்க. கல்லாடத்தில், “கரியோன் திருவுறை” எனவும், சிலப்பதிகாரத்தில், “உவணச்சேவ லுயர்த்தோனியமமும்” எனவும் (ஊர்காண்காலை) கூறப்பட்டவை, “வையை நெடுமால்” பதியாகிய இவ்விருந்தையூரையே குறித்ததாகக் கருதத்தக்கது. இருந்தையூர்க் கருங்கோழியார் என்ற புலவரதூரும் இதுவேபோலும்.

இனி அடியார்க்குநல்லார், வையைக்கரையினெடுமால்” என்பதற்கு “அந்தரவானத்தெம்பெருமான்” எனக்கூறியதும், கூடலழகர் விஷயமாகவே கொள்ளல் தகும். என்னை? ஷெ திருக்

கோயில் மேல்விமானத்தில், திடந்த திருக்கோலத்தோடு அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலால் என்க.

இனி, வையைக்கரையினெடுமால் என்று சிலப்பதிகாரங்கூறுமாறு, கூடலழகர் சந்திதி, வையைக் கரைக்கணன்றி மதுரைக்கு மேல்புறமுளதே எனின் :—மதுரையின் இருபக்கத்தும் அந்நதி சூழ்ந்து சென்றதாகவே முன்னை வழக்குண்மையால் தென்பக்கத்தும் அதன்போக்கு உள்ளதேயாகும். தென்பாலிலுள்ள வையைப் பிரிவு இக்காலத்துக் “கிருதமலை” எனவழங்கப்பெற்றுக் கூடலழகர் கோயிற்பக்கத்தோடுகின்றது. மதுரைக் கோட்டையைச்சுற்றி மலைபோல் ஓடுதலின் அதற்கு இப்பெயர் வழங்கியதென்பர்.

“வேக மாதலின் வேக வதியென்றும்
மாகம் வாய்ந்தத னுல்வையை யென்றுந்தா
ராக லாற்கிருத மாலைய தாமென்றும்
நாகர் மூப்பெயர் நாட்டு நதியரோ.”

என்பது கூடற்புராணம். கவித்தொகையிலும் (மருதக்கவி-உ.)

*“இருநிலம்—தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்தீவையைதன்
நீர்முற்றி மதில்பொருடும் பகையல்லா னேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புனழ்சூழ்ந்தவயலூரன்”

என, இவ்வையை, மலைசூழ்ந்ததுபோல மதுரையைச் சூழ்ந்து நின்றபடி நன்கு விளக்கப்பட்டிருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவற்றால், “நீடுநீர் வையைநெடுமால்” என்ற சிலப்பதிகாரத்தொடர், அரும்பதவுரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் இவர்களெழுத்தாலும் பரிபாடற்பாட்டாலும் இப்போதுள்ள கூடலழகர் சந்திதியையே குறித்ததாகல் உய்த்துணர்க.

பத்திராசிரியர்.

* “பெரிய நிலமடத்தை தான், ஒரு பூமாலையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த தன்மைபோல, அழகு பொலிவுற்ற வையையாற்றினது நீர்சூழ்ந்து மதிலைப் பொருடும் பகையன்றிப் பகைவர் போரால் வளைத்தலைச் சிறிதும் அறியாத புரிசை சூழ்ந்த புனலையுடைத்தாகிய மதுரையையுடையவன்” என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

115

சிவமயம்.

* திவணமயக்கம்.

அஃதாவது குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை முல்லை, மருதம் என்னும் ஐவகை நிலங்களும் தம்மிடத்துள்ள † கருப்பொருள்களானே ஒன்றோடொன்று மயங்குதல். இதனைத் தங்காப்பியங்களிலமைத்துக் கவிசெய்தோருள் இரகுவம்மிசகாரர் செய்தது மிகவுஞ்சிறப்புடையது. அது ‡ பாலையொழிந்த ஏனை நான்குதிணைகளுள் ஒருதிணையே தனித்தனி ஏனைமூன்றுதிணைகளோடும் மயங்கினதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது மட்டோ! அதனோடு § மடக்கு என்னுஞ் சொல்லலங்காரம் அமைத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அதனையாம் “செந்தமிழ்” கற்போர்க்கு உபயோகமாகும்பொருட்டு இங்கே எடுத்துக்காட்டுதும்.

குறிஞ்சித்திணைமயக்கம்.

கடுப்பொதி நயனவாளிக் குறத்தியர் காமர் கண்ணி
தொடுப்பமென் னாக மாறிச் சூடல்புன் னாகஞ் சோரா
தெடுப்பவிக் காம நேர்கொண் டவவே யார மேறக்
கொடுப்பநற் கண்டில் வெண்ணெய் கொள்வதோ வாவின் வெண்ணெய்.

இதன்பொருள். நஞ்சுபொதிந்த கண்ணாகிய பாணத்தையுடைய குறத்தியர்களால் (நெய்தனிலமகளிர்க்கு) அழகுபொருந்திய மாலையைத் தொடுத்தற்கு மென்மையான நாகப்பூக்களைக்கொடுத்துத்தாம்

* திணை ஈண்டு நிலத்தை உணர்த்திற்று.

† கருப்பொருள்களாவன நெய்வம், உணு, மா, மாம், புள், பணை, செய்தி, யாழின்பகுதி முதலியன.

‡ “அவற்றுள்—நடுவணைந்திணைநடுவண்தொழியப்-படுதிரைவையம்பாத்தியபண்பே” எனத்தொல்காப்பியனார் கூறியது கருதி இவர் பாலையை ஒழித்தனர்போலும்.

§ மடக்காவது எழுத்துக்களின் கூட்டம் இடைவிட்டும் வீடானும் பின்னும்வந்து வேறுபொருடருவது. அதனை “எழுத்தின்கூட்டமிடைபிறிதின்றியும் - பெயர்த்தும் வேறுபொருடரினமடக்கெனும் பெயர்த்தே.” என்பதனானறிக.

குறேதற்கு புண்ணைமலர்கள் சோர்வின்றி எடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்களால் (மருதநிலத்துள்ள) கரும்புகளை நிறைய எதிரே பெற்றுக்கொண்டு சந்தனமரங்கள் மிகக்கொடுக்கப்படுகின்றன; இன்னும் அவர்கள் கண்டில் வெண்ணெய்கள் முல்லைநிலத்துள்ளார்க்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. (அவர்களிடத்தில்) பசுவின் வெண்ணெய் வாங்கப்படுகின்றது, என்றவாறு.

நாகம், கண்டில் வெண்ணெய் என்பன குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய மரவிசேடங்கள். அது “நடுக்குறுசந்தஞ்சிந்தூரத்தொடுநரந்தநாகங்க்க்கையார்வேங்கைகோங்குபச்சிலைகண்டில்வெண்ணெய்” என்னும் இராமாவதாரச்செய்யுளான நியப்படும். “நரந்தநாகநள்விருணுறி” என்னுக்குறிஞ்சிப் பாட்டில் (கச-ம் வரி) நாகம் என்பதற்கு நகப்பூ என நச்சினூர்க்கினியர் கூறியதனும் நாகம் மரவிசேடமாதல்துணியப்படும்.

இதனால் குறிஞ்சிநிலம் தனக்குரிய பண்டமாற்றினால் ஏனை மூன்று நிலங்களோடும் மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்; குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள மகளிர் தம் நிலத்துக்குரிய நாகம் முதலிய மூன்றையும் கொடுத்து முறையே நெய்தல், மருதம், முல்லை என்னும் மூன்றற்குமுரிய புன்னாகமுதலிய மூன்றையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதனாலேயாம்.

நாகம்	}	குறிஞ்சிக்	}	புன்னாகம்நெய்தற்குரியது இக்
ஆரம்		குரியன.		கு மருதத்திற்குரியது ஆவின்
கண்டில்வெண்ணெய்		இவைமரம்.		வெண்ணெய்முல்லைக்குரியது.

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் நாகம், ஆரம், வெண்ணெய் என்பவைகளால் மடக்குஎன்னுஞ் சொல்லலங்காரமும் அமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கு இரண்டா மூன்றாமடிகளில் இரண்டாமையந்தாஞ்சிர்களிலும், நான்காமடியில் மூன்றாமாறுஞ்சிர்களிலும் வந்தன.

முல்லைத்தீணைமயக்கம்.

நீக்குமா னழைக்கு மாயர் நீடிசை நிறைய ஆது
 மூக்கமேன் நளவே யாலே யோதைய தளவே யுந்த
 வாக்குதீங் கொன்றை மீன்பா டாவத்தீங் கொன்றை மாற்ற
 தேக்குவே யேனற் காப்பின் றிறத்தவே யகற்று மன்றே.

• இ-ள். கட்டினின்றும் நீக்கிய பசுக்களை அழைக்கும் ஆயர்கள் நெடிய இசை நிறையும்படி ஊதுகின்ற ஊக்கத்தையுடைய மெல்லிய முல்லைக்குழலோசை கருப்பாலையினோசையினளவைத்தள்ளு; இன்னும் அவர்களால் இசையைப்பெய்து ஊதப்படுகின்ற இனிய கொன்றைக்குழலோசை மீன்படுதற்கணுண்டான (பறை) ஒலியின் தீமையை மாற்றிவிட; இன்னும் அவர்களால் இசையை நிறைத்து ஊதப்படுகின்ற வேய்க்குழலினோசை தீணக்காவலின்பகுதியான ஒசைகளை நீக்கும் எ - று.

மேன் நீட்டல்விசாரம். சிலப்பதிகாரர் கூறிய “ஆம்பலந்தீங்குழல்,” “கொன்றையந்தீங்குழல்,” “முல்லைந்தீங்குழல்” என்னும் மூன்றையும் இந்நூலாசிரியர் இச்செய்யுளிலமைத்துக் கூறுமிடத்து “ஆம்பலந்தீங்குழல்” நீக்கி, “வேய்க்குழல்” ஒன்றுகூட்டிக்கூறினர் போலும். அன்றி; “ஆம்பல்கீசகம் வேல்வேரலரியமைதிகிரிவேழமேம்படுவரை மூவெட்டுமூங்கிலாம் வெதிருமப்பேர்” எனச்சூடாமணிநிகண்டுட் கூறியவாறு ‘ஆம்பல்’—மூங்கிலெனக்கொண்டு ‘வே’ எனக்கூறினாரெனினும்மையும். வே எனக்கருவிக்கூறலின்—முன்னையவற்றைப்பண்ணன்றல் சிறப்பின்று. மீன்பாடரவம் என்றது மீன்கோட்பறையினோலையை, அது “கலவர்மீன்படுத்தெழுப்புசாப்பறையொலிகறந் கற்தெனத்தன்னு-எலவர்சாலிகொய் தண்ணுமைத்தும் பொலியடக்கிமேலெழ” என்பதனானறியப்படும். காப்பின்றிறத்த ஒசை என்றது தட்டை, குணில், தழலையாதியவற்றினோசையை; அது “தட்டைகுணிறழலைதாங்கித்தீண்புனத்தைக் - கிட்டலுறவண்ணங்கிளிமுதற்புள்ளோச்சினளே” என்பதனானறியப்படும். இவ்வாறே கம்பரும் “புன்றலைப்புனங்காப்புடைபோதரச் - சென்றிசைக்கும்” என்றார். தளவு, கொன்றை, வே என்பன ஆகுபெயர்கள்.

இதனால் முல்லைநிலம் தனக்குரிய இசைக்குழல்களால் ஏனைமுன்று நிலங்களோடு மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்; முல்லைநிலத்துள்ள ஆயர்ஊதும் இசைக்குழல்களினோசையால்முறையே மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி என்னுந்நிலங்கள் மூன்றற்குமுரிய ஆலையோதை முதலிய மூன்றையும்கற்றுமென்பதனாலேயாம்.

தளவு கொன்றை வே	} முல்லைக்குரியன இவை பண்.	} ஆலை மருதத்திற்குரியது மீன் நெய்தற்குரியது ஏனல் குறிஞ்சிக்குரியது

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் தளவு, கொன்றை, வே என்பவைகளால் மடக்குஎன்னும் சொல்லலக் காரமு மமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கு இரண்டாமூன்றாமடிகளில் இரண்டாமைந்தாஞ் சீர்களிலும், நாலாமடியில் முதலாம் நான்காஞ் சீர்களிலும் வந்தன.

மருதத்தீணமயக்கம்.

நீங்கருஞ் செவ்வித் தாய நிறைவள மருத மாக்கள்
தாங்கொளுங் கானற் றேனிற் றழைப்பன கானற் றுழை
யாங்குமு மமலை யாற்கு யழைப்பன வமலை வேழம்
பாங்கொடி சாற்றா லோங்கும் பசுக்கொடி முல்லை யன்றே.

இ - ள். அடைந்தோர் விட்டுநீங்குதற்கரிய செவ்வியையுடைத்தாய நிறைந்தவளத்தைக்கொண்ட மருதநிலமாக்கள் கொள்ளுகின்ற மணம்பொருந்திய நல்லதேனூல் கழிக்கரைகளிலுள்ள தாழைகள் தழைப்பன; அங்கே அவர்கள் உழுதின்றஒலியினால் அக்குறிஞ்சி நிலத்துள்ள மலைகள் எதிரே கூப்பிடுவன; அவர்கள் கரும்புகளைப் பக்கங்களிலே ஒடிக்கின்ற சாற்றினால் பசியமுல்லைக்கொடிகள் வளரும். எ - று.

இதனால் மருதநிலந் தனக்குரிய தேன்முதலியவற்றை உபகாஞ்செய்தலால் ஏனை மூன்றுநிலங்களோடும் மயங்கியதாகக் கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனில்; மருதநிலமாக்கள் செய்யுந் தேன்கோடல் முதலிய தொழில்களால் முறையே நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லையென்னும் நிலங்கள் மூன்றற்குமுரிய தாழைதழைத்தன் முதலியமூன்றும் நிகழ்தலினாலேயாம்.

தேன்கோடல் உழுதல் வேழமொடித்தல்	} மருதத்திற்குரியன இவை தொழில்.	} தாழை நெய்தற்குரியது மலை குறிஞ்சிக்குரியது முல்லை முல்லைக்குரியது.

இனி இதன்கண் முதலடியொழிந்த ஏனைமூன்றடிகளிலும் கானல், அமலை, கொடி என்பவைகளால் மடக்குஎன்னுஞ் சொல்லலக்

காரீமுமமைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கும் முற் செய்புளிற் கூறியவாறு வந்தது.

நெய்தற்றிணை மயக்கம்.

கயற்குல வதோமுகாநற் கழிக்கரைக் கைதை மென்னீ
றயற்கணியடலை யாய்த்தா ரநற்கணி கொள்ளத் தேனை
நயக்கரு விளைகொண் டொண்பூ நவக்கரு விளைப்ப வேட்டை
வயற்கயல் குருகெ னுமா மலர்க்கயன் மருளு மாதோ.

இ-ள். கயற்கூட்டங்களைக்கொண்ட அதோமுகத்தையுடைய
நல்ல கழிக்கரைகளினுள்ள தாழைகளின் மெல்லியநீற்றைச் சிவனுக்
கணியப்படும் விபூதிபோல பூக்கையுடைய அழகிய நல்லவேங்கைகள்
கொள்ள; அத்தாழைகளின்றேனை நல்லகருவினை ஏற்று ஒள்ளியபூவா
கிய புதியகருவை உண்டாக்க; அத்தாழைகளின்பூவை வயலிலுள்ள
கயல்கள் குருகென்றுகருதி தாமரைமலர்களுக்கருகே ஒளிக்கும்,
௭ - று.

அதோமுகம்—ஆற்றநீர்க்கழிமுகம்.

இதனால் நெய்தனிலம் தனக்குரிய தாழையினீறுமுதலியவற்
றைக்கொள்ளப்படுதலால் ஏனைமூன்று நிலங்களோடும் மயங்கியதாகக்
கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனில்; நெய்தற்குரிய கைதையினீறு முத
லியவற்றை முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்னும் மூன்றற்கு
முரிய கணிமுதலிய மூன்றும் கொள்ளுதலினாலேயாம்.

கைதைநீறு அதன்தேன் அதன்பூ	} நெய்தற்குரியன.	} கணிகுறிஞ்சிக்குரியது கருவினை முல்லைக்குரியது வயற்கயல் மருதத்திற்குரியது.

இனி, இதன்கண் முதலடியொழிந்த மூன்றடிகளிலும் கணி,
கருவினை, கயல் என்பவைகளால் மடக்குஎன்னும் அலங்காரமும் அ
மைத்துக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இம்மடக்கும் மேற்கூறிய
வாறு வந்தது.

இவைகளையன்றி, இன்னும் நான்கு நிலங்களும் மாலைபோல
ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து மயங்கியதாகவும் ஓர் செய்புள் கூறப்
பட்டுளது. அதனையும் ஈண்டுத்தருகின்றும்.

கொடிச்சியர் குறிஞ்சிப் பாடற் காய்ச்சியர் குரவை தூங்கு
மடிச்சிலம் பொலிக்கு வேட்குந் கடைசிய ரகத்த வன்ன
நடைக்கெதிர் கலாபம் விமீம வளத்தியர் தம்மி னாளுந்
தொடிக்கா மெறிந்து நக்கு நடப்பன தோற்றத் தெங்கும்.

இ - ள். நெய்தனிலமெங்கும் கொடிச்சியர்களது குறிஞ்சிப்
பாடலுக்கு ஒப்ப இடைச்சியர்கள் குரவையாடுகின்ற அடிகளிலணி
ந்த சிலம்பினோசைக்கு விரும்புகின்ற கடைசியரிடத்தவாகிய அன்ன
த்தினடைக்கு எதிரே கலாபம் ஒலிக்கும்படி அளத்தியர்கள் தம்முள்
நாடோறும் வளையலையணிந்த கைகளை ஒன்றோடொன்று அடித்துச்
சிரித்து நடக்கின்ற தோற்றத்தையுடையன. ௭-று.

எங்கும் தோற்றத்த எனமுடிவுசெய்க. அகரம்விகாரத்தாற்
றொக்கது. குறிஞ்சி-ஓர்பண். குரவை-கைகோத்தாடல். கலாபம் பதி
னாறு கோவைமணி. இதில் கொடிச்சியர், ஆய்ச்சியர், கடைசியர்,
அளத்தியர் என நானிலப்பெண்களையும் கூறியதோடுமுறையே அவர்
களுக்குரிய குறிஞ்சிப்பாடல், குரவைதூங்குமடிச்சிலம்பொலி, அன்
ன நடை, நடத்தல் என்பவைகளைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறி, நானிலத்
திணைமயக்கம் கூறியவாறுகாண்க.

கொடிச்சியர் குறிஞ்சிநிலமகளிர்
ஆய்ச்சியர் முல்லையிலமகளிர்
கடைசியர் மருதநிலமகளிர்
அளத்தியர் நெய்தனிலமகளிர்.

இங்ஙனமே ஏனையகளிகள் கூறிய திணைமயக்கங்களிலும் இவ்வி
ரகுவம்மிசகாரர் கூறிய திணைமயக்கம் மிகவுஞ்சிறப்புடைத்தாதல்
காண்க.

சி. கணேசையர்.

ஆங்கில மொழிக்கலப்பு.

இதனைக்குறித்துச் சென்ற ஆவணிமாதத்துச் “செந்தமிழி” லே சில கூறியிருந்தேம். யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவிலுமுள்ள சில பத்திராதிபர்களும் இவ்விஷயத்தைச் சிந்தனைசெய்திருக்கிறார்களென்பது அவ்வவர் பத்திரிகைகளால் லறியக்கிடக்கின்றது. யாம் விரும்பியவாரே பத்திராதிபர்கள் இதனைச்சிந்தித்துத் தத்தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டதற்காகப் பெருமகிழ்வடைகின்றேம்.

பத்திரிகையின் அருமை பெருமைகள் இத்துணையவென எடுத்துக்கூறற் பாலனவல்ல. அஃது ஓர் விஷயத்தைப் பரவச் செய்தலில் வாயுதேவனிலும் மிகுந்த வேகமுடையது; அதனைச்சனங்கள் மனதிற்பதயச் செய்தலிற் பேராசிரியனை ஒத்தது; அதனைச் செய்வித்து முடித்தலில் அரசனை நிகர்த்தது; எங்கும் நின்று எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கும் பேராற்றல் படைத்தது பத்திரிகையே யன்றிப் பிறிதொன்றில்லை. ஆதலால் அவற்றை நடத்தும் பத்திராதிபரே உலகத்தவர்களின் உயர்வு தாழ்வுக்கு முக்கிய காரணர். ஆதலால் பாஷை நலம் குன்றாது பாதுகாக்கும் பாஷாபிமானியும் அவரே.

உலகத்திலே எத்தேசத்துச் சுவபாஷை தன்னலம் குன்றாது வளருகின்றதோ, எச்சாதிபார் அதனைத்தன்னலம் குன்றாது வளர்க்கின்றார்களோ, அத்தேசமும் அச்சாதிபாரும் மேனிலையெய்துவர் என்பது நிச்சயம்; இதற்குச் சான்றாக ஜப்பான் ஜர்மனி முதலிய தேசங்களைக் காணலாம். இத்தேசத்தார் தத்தம் பாஷைகளிற் கொண்டிருக்கும் அபிமானமும் அவற்றை விருத்தி செய்யும் வகையும் இத்தன்மைய என்பதைப் பத்திரிகைகள் வழியாகவே அறிந்திருக்கின்றேம். ஆதலின் எங்கள் சீர்திருத்தத்திற்கும் மேனிலைக்கும் காரணம் நம் சுவபாஷையே யாம்.

தெளிந்த பாஷை இல்லாவிடத்து எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் படிப்போருள்ளத்தில் நன்கு பதியச் செய்தல் கூடாது.

ஒருவன் சுவ பாகைச் சொற்களினும் பொருள்களை இலகுவாக விளக்கிக்கொள்ளுதல்போல அந்நிய பாகைச் சொற்களினால் விளக்கிக் கொள்ளமாட்டான். ஆதலினால் ஆங்கிலமொழிகளுக்கியைந்த தமிழ் மொழிகளைச் செய்து கொள்ளல் படிப்போருக்குப் புத்தி மயக்கத்தை உண்டாக்குமென்றல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது. தமிழறிவு மாத்திர முடையார்க்கு ஆங்கிலமொழிகள் வாளா தொனியை மாத்திர முண்டாக்கு தலன்றி உண்மையளவிற்கு கருத்தைப் புலப்படுத்த மாட்டா. ஆதலின், தமிழ்ப்பத்திரிகைகளில் கூடியவரை தமிழ்மொழிகளைத் தேடியமைத்தலே சிறப்பாகும்.

தமிழ் மொழிகளைச் செய்து கொள்ளுதற்கு வேண்டிய சில உபாயங்களை முன்னேயே கூறியிருக்கின்றேம். அப்புதுச் சொற்கள் முதன்முதல் ஜனங்களுக்குத் தெளிவை உண்டாக்கமாட்டாவாயினும், சிலகாலத்துள் வழக்கிலகப்பட்டுப் பழைய சொற்கள் போலாதல் திண்ணம். அச்சிலகாலம் பன்னூற்றாண்டுகளன்று, சிலவருடங்களேயாம். வேண்டுமாயின், புதுத்தமிழ் மொழிகளை உபயோகிக்குங்கால் அவைகட்கியைந்த ஆங்கில மொழிகளை எழுதி இயைபினைசக்குறியாலடைத்து விடலாம். சிலகாலம் செல்ல இவ்வழக்கத்தை நீக்கிவிடுதல் வேண்டும். 'பிரதிகாவலர்' என்பது பொருளைத் தெளிவிக்க மாட்டாதாயின், "பிரதிகாவலர்" (Viceroy) என்று எழுதி விடுக. இது பத்திராதிபர்களுக்கும் நிருபர்களுக்கும் பெருங்கஷ்டமன்று. பயனை நோக்குங்கால் அதனைக் கஷ்டமென்று ஒருவரும் கொள்ளமாட்டார்கள்.

"மயிர் விலக மலை விலகும்" என்பதோர் பழமொழியுண்டு. பத்திராதிபர்கள் இச் சிறுகஷ்டத்தை நீக்கவிட, ஆங்கில மொழிக் கலப்பு நீங்கிவிடும் என்பதற்குக் சந்தேகமின்று. இதனைத் தங்கள் பத்திரிகைகளில் அறுசரித்தல் மாத்திரமன்றிக் காலத்துக்குக் காலம், பத்திராதிபர்கள், ஆங்கிலமொழிக் கலப்புத் தீங்குபயப்பதென்று பத்திரிகை வழியாகப் போதித்தும் வருவாராயின், அது, மதிப்பென்று கருதி ஆங்கிலமொழிகளைப் பிரயோகிக்கும்போதெல்லாம் அம்மொழிகளில் வெறுப்பை உண்டாக்கும். வெறுப்பு

உண்டாக, தமிழ்மொழிகளில் நாட்டங்கொள்வர். கொண்டக்கால் அம்மொழிகள் வந்து கூடுதல் தமிழ்மக்கட் கருமையன்று.

ஆங்கில மொழிக்கலப்பு நீங்குதல் நலம் என்பதோர் எண்ணத்தை மனத்துதிக்கச் செய்தலே பத்திராதிபர்கள் செய்யவேண்டிய உதவியாம். இது சித்திக்க நம் நோக்கமுஞ் சித்திக்கு மென்க. நெடுங்காலமாக வழக்கில் வந்த ஆங்கில மொழிகளை மொழித்துத் தமிழ் மொழிகளை வைத்து விளக்குதல் அசாத்தியம் என்ற எண்ணத்தை முற்றும் ஒழித்தல் வேண்டும். பண்டைக்காலந் தொட்டு வழங்கிவந்த எத்தனையோ காரியங்கள் இப்பொழுது முழுதும் மாறியிருத்தல் யாவருமறிந்த விஷயமே.

வடமொழிகளும் தமிழ் மொழிகளும் கலந்து வழங்கி வருதல் பண்டைக்காலந் தொட்டுள்ள வழக்காய் விட்டது. சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் வடமொழிகளை இயன்றவளவு விலக்கியே வந்தார்கள். பிற்காலத்துப் புலவர்கள் அவற்றை நூல்களிற் கணக்கின்றி நுழைத்து விட்டார்கள். அதனால் அக்கலப்பை நீக்குதல் அரியதாயிற்று. வடமொழிகள் கலந்திருத்தல்போல ஆங்கிலமொழிகளையும் கலந்து விட்டால், நம் தமிழ்ப்பாஷை மற்றப்பாஷைகளினுதவியன்றித் தனித்தியங்கு மாற்றலுடையது எனப்படும் புகழ்ச்சிபோய், தமிழ் என்பதோர் தனிப்பாஷை இல்லை எனப்படும் இகழ்ச்சியுண்டாமன்றோ? அரசியபாரசீகச்சொற்கள் கணக்கின்றிக்கலவாததற்குக் காரணங்கள் பல உளவெனினும், அக்காலங்களிற் பத்திரிகைகளில்லாதிருந்தமையும் நம்மவர் அப்பாஷைகளைக் கல்லா திருந்தமையும் முக்கிய காரணங்கள் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார்.

தற்காலம் அரசபாஷையாதலாலும், சீவியத்துக்கு முக்கிய வழியாயிருத்தலாலும் மற்றைச் சாதியாரையும் அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்து திருந்துதற்கு வழியாயிருப்பதினாலும் ஆங்கிலபாஷை அவசியங் கற்கவேண்டியதொன்றேயாம். அவ்விஷயத்தில் ஒருபொழுதும் குறைகூறப் புகுந்தேமல்லம். ஆங்கில மொழிகளைத் தமிழ்ப்பாஷையோடு கலந்து வழங்கா திருத்தல் வேண்டு மென்பதே எமது வேண்டுகோள். மொழிகளைக் கலத்தலே

யன்றி வசனங்களை ஆங்கில நடையில் எழுதுவதையும் ஒழித்தல் வேண்டும். மற்றய பத்திராதிபர்களும் பெரியோர்களும் இவ்விஷயத்தைச் சிந்தித்துத் தத்தம் கருத்துணர்த்தல் நலம என்று அவர்களை வேண்டுகின்றோம்.

அ. பொன்னையா பிள்ளை.

இந்தியா இறைமாட்சி.

(முற்றொச்சி.)

15. ஒறுத்தல்:— அரசர் தந்தாடு தலையளித்தற்கண்ணே ஒழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழிஇனரை நமரெனக்கோல் கோடாது, பிறரெனக்குணங்குன்றாது ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுக்கவேண்டும். காலிற்றளை பூட்டியும் பிரம்பாசியவற்றாற்புடைததும் துன்புறுத்தலும், பொருளைக் கோடலும், கொலை செய்வித்தலு மென அவ்வொறுத்தல் மூவகைப்படுமென்க. இவ்வொறுத்தல் நன் னெறிச் செல்வார்க்குத் துன்பந்துடைத்தற் பொருட்டேயாதலின் பைங்கூழ் வளர்ச்சிக்கு இடுக்கண் விளைக்குங்களைகளைக் களைவதோ டொக்குமென்க. இதனை, “கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத் தல் பைங்கூழ்-களைகட்டதெனடு நேர்.” என்னும் பொய்யாமொழி யாற் காண்க.

அறத்திற்கு ஊறாக அல்லவை புரிந்தார் யாவராயினும் அவர் குறைதெரிந்துழிக் கண்ணோடாது தறுகண்மையுடையராயிருந்து தண்டஞ்செய்தலே வேந்துமுறையாம். மனுச்சொழன் தன் அரு மந்த ஒரு மைந்தன் பசுவின் கன்றின்மீது தேநூர்ந்து கொன்றமைப் பொருட்டுப் பிராயச்சித்த பரிகாரஞ்செய்யலாமென மந்திரிகூறிய போது அதைக்கொள்ளாய்,

“என் மகன்செய்பாதகத்துக்கிருந்தவங்கள்செயவிசைந்தேன்
அன்னியனோருயிர்கொன்றலவனைக்கொல்வேனொறும்

“ஶ்ரீமந்நாந்ரெடைமநுவாற்றுடைப்புண்டதெனும்வார்த்தை
மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர்மந்திரிகள்வழக்கு.” பெரியபுராணம்-

எனக்கூறி மைந்தனைத்தன் தேர்க்காற்படுத்திக் கொன்றானென்ற
அற்புதக்கதை யை பாவரேயறியார் ?

“ ஒருமைந்தன் நன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்லை கடனென்று தார்வேந்தன்
மருமந்தன் நேராழி யறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான் ”

என்னும் பெரியபுராணத்தானும்,

“ ஆவின்கடைமணிநெஞ்சுசுடத்தான் நன்
அரும்பெறற்புதல்வனையாழியின் மடித்தோன் ”

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் இச்சரிதம் இனிதுபுலப்படுமாறறிக.

“ எய்தியகுற்றத்தோர்கள்யாவராயினுங்கண்ணோடா
தைதெனநாடிநீதியறந்தலைபிழையாத்தண்டஞ்
செய்வதேசெய்கோலாகுஞ்செய்யகோலின் நேலென்றும்
உய்திசெய்மழையான்மக்களுறுபயனுற்றபோதும் ”

என்ற விநாயக புராணமும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துவதாமென்க.
பாண்டியன் கோவலனை ஆராயாது கொல்வித்த தன் பிழையை
யுணர்ந்து தானேதன்னுயிர் நீத்தமைபும், பொற்கைப்பாண்டியன்
தன் கையைக் குறைத்த செய்தியும் இவைபோல்வன பிறவும் இந்
தியாதேசத்துப் பண்டை அரசர்களின் ஒறுப்பு முறையை இனிது
விளக்குவனவன்றோ ?

16. செங்கோல்:— மேலேகூறியவாறு நிறைகோலொப்பச்ச
மன்செய்து சீர்தூக்கி அரசர்முறை செய்தலே செங்கோலாம். நடு
நிலை குன்றாது தக்காங்குநாடி முறை செய்யுங்கால் இருவர் கூற்றை
யும் பன்முறை கேட்டும், கரியுரைப்பாரியல்பை அரிதிராய்ந்தும்,
நீதிநூல் விதியை நன்கு தெளிந்தும் விசாரனை முற்றியபின் முறை
செய்தலேயியல்பாம். “ கண்ணூரக் கண்டதும்பொய் காதாரக்கேட்
டதும்பொய், தீரவிசாரித்தது மெய் ” என்பது நம் நாட்டுப் பெண்

பாலாநுங் கூறும் பழமொழியன்றோ? தாம் உண்மையறிந்த வழியும் பிறரொப்புமாறெல்லாநு செய்வன செய்து ஏற்ப முடிவு கூறுதலே அரசர் கடமையாம். கரிகாற்பெருவளத்தானென்ற சோழன் தம்முண் மறுதலையாயினூரிருவர்வந்து குறைகூறி முறைவேண்டிய போது, அவ்வேந்தன் ஆண்டினினை ஞானாதலின் யாங்கனம் முடிவுண்மைகண்டு கூறுமென ஐயுற்றாராக; அதுகண்ட அப்பொன்னியந்துறைவன் தான் நரைமுடித்து வந்திருந்து முறைசெய்தா னென்று கூறுவர். இதனை,

“ இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
யுரைமுடிவு காட்டிய வரவோன் ”

என்னு மணிமேகலையானும்,

“ உரைமுடிகாணினமையோனென்ற
நரைமுதுமக்களுவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான் முறைசெய்தான்சோழன் குலவீச்சை
கல்லாமற்பாகும்படும். ”

என்னும் பழமொழியானும் அதனுரையானுங் கண்டுதெளிக.

17. சேங்கோலே வெற்றி:— இங்கனம் ஏற்ற பெற்றியின் நடாத்தும் செங்கோலே அரசர்க்கு வெற்றியாகுமன்றி படைகளால் வருவது வெற்றியன்றென்பர். எத்துணைப்படைப் பெருக்கமுடையனாயினும் அரசன் செங்கோலனாகாக்கால் அவன் வெற்றிபெறுமாதில்லையாம். அப்படைகளே யரசனைக்கொன்று களைவனவாயினுமாகும். இதனானன்றே,

“ வேலன்றுவென்றிதருவதுமன்னவன்
கோலதுஉங்கோடாதெனின் ” எனத்தேவரும்,

“ கடுஞ்சினத்தகொல்களிறும், கதழ்பரியகலிமாவும்,
நெடுங்கொடியரிமிர்தேரும், நெஞ்சுடையபுகன்மறவருமென
நான்குடன்மாண்டதாயினுமாண்ட
அறநெறிமுதற்றேஅரசின்கோற்றம் ”

என மதுரை மருதனின நாகனாரும் கூறுவாராயினர். படை கொடி குடை முரசு புரளி களிறு தேர் தார் முடி இவையாவும் செங்கோல் வேந்தர்க்கேயுரிய வெண்பதை யுணர்த்துங் கருத்தானன்றே,

- “படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவும் °
தேரிவுகொள் செங்கோலரசர்க் துரிய.”

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இங்கேதேரிவுகொள் செங்கோல் என்ற விசேடணம் மிகவும் பாராட்டற்குரியதாம். இச் செங்கோலே அரசரைக்காப்பதென்பதை,

“இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை
முறைகாக்கு முட்டா செயின்.”

என்றவள்ளுவதேவர் கூற்றாலறிக. அரசன் குடிகளைக்காக்கச் செங்கோல் அவனைக்காக்குமென்னும் இக்கருத்துத்தான், வேலன்று வென்றிதருவதென்பதன் கண்ணும் அறநெறிமுதற்றே அரசின்கொற்றம் என்றதன் கண்ணும் விளக்கியவாறாகும். இதுவொன்றே! செங்கோல்வேந்தன் தேய்த்து இயல்பிற்றுன்புறுத்துவனவாகிய அரசு முதலையாதிபயஞ் சார்ந்தவர்க்கிடுக்கண் செய்யாவென்பர் இளங்கோவடிகள்.

“அரவுஞ் சூரு மிரைதேர் முதலையும்
உருமுஞ் சார்ந்தவர்க் குறுகண் செய்யா
செங்கோற் நென்னவர் காக்கு நாடென
எங்கணும் போகிய விசையோ பெரிதே.”(என்பது சீலப்பதிகாரம்.)

18. கொடுங்கோல்:—அரசன்கோல்பகைவரெனச் சினங்கூர்ந்து ம், நமரெனக்கண்ணோடியும் ஏதிலரெனவாளாவிருந்தும் ஒருபாற் கொடுமாயின் அவன்தனது பண்டைச்செல்வத்தை யிழந்துமேல்வருவாய்க் கேதுவாகிய குடிக்கையிழந்து தானுங்கெட்டொழிவானென்க.

இராவணன் சூரபன்மன் முதலிய கொடுங்கோலரசர் எத்துணையோ செல்வமும் படையும்பெருமிதமும் படைத்திருந்தும் அவர்கதி எவ்வாறாயிற்று? இன்னுங்கொடுங்கோன்மையாற் பரிபவப்பட்டொழிந்த வேந்தர் கடற்கரை மண்ணினும் பலராமன்றே! கொடுங்கோலரசன் கீழற்ற குடிகள் அவன்கேடு சூழ்ந்து அற்றம்பார்த்துறை

வர். அன்றெனில் வேற்றுநாட்டுப்புக்குவர். இவ்விருவகையானும் அவன் கேடுறுதலொருதலை.

“கூழுங் குடியுமொருங் கிழக்குங் கோல்கோடிச்
சூழாது செய்யு மரசு.” என்னும் பொய்யாமொழியானும்,
“கொடுங்கோல் வேந்தன் குடிகள்போல்
படுங்கதி ரமயம்பார்த் திருந்தோர்.”

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும், “கொடுங்கோலரசன் வாழ நாட்டிற்,
கடும்புலிவாழுங்காடுநன்றே.” என்னும் நறுந்தொகையானும் நன்கு
தெளிக. அன்றியும் அரசன் கோல்கோடுமாயின் கோள்கணிலைகுலை
யும், மழையின்றி வரட்காலமெய்தும், மாநிலத்துயிர்கள் வாழா.
ஆதலின் உலகங்கெடுதற்கு அரசன் கோல்கோடுதலே காரணமாகு
மென்று கூறுவர் முதியோர். இதனை,

“கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரி வறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிரில்லை.”

எனக் கூலவாணிகள் சாத்தனார் கூறுதலானும்,

“கோணிலை திரிந்துநாழிகுறைபடப்பகல்கண்மிஞ்சி
நீணில்மாரியின்றிவிளைவர்கிப்பசியுநீடிப்
பூண்முலைமகளிர் பொற்பிற்கற்பழிந்தறங்கண்மாறி
ஆணையிலவுலகுக்கோமரசுகோல்கோடின.”

என்று திருத்தக்கதேவர் கூறுதலானுங் காண்க.

“மழைவளஞ் சுரக்குமாறும் வயனிலம்விளையுமாறும்
விழையறம் விளையுமாறும் வேதநூல் விளங்குமாறும்
தழைபொரு ளீட்டுமாறுஞ் சமரிடை வெல்லுமாறும்
பிழைதபவாழுமாறும் பிறழ்தராக் கோலினாகும்.”

என்னும் விநாயகபுராணவாக்கால் மழைசுரத்தற்கும், நிலம்விளை
தற்கும், அறம்விளைதற்கும், விதிநூல்செழித்தற்கும், பொருள்பெறு
கற்கும், வெற்றியுறுதற்கும், குற்றம் ஒழித்தற்கும், அரசரது செங்
கோலே காரணமென்பது பெற்றும். அதுபற்றியன்றே “அந்தணர்

னாற்குமறத்திற்குமாதியா, நின்றதுமன்னவன்கோல்.” என்றுபொய்யில்புலவருங் கட்டளை தருவாராயினர்.

19. அரசர்போர்த்திறன்:— அரசர்தந்நாடுகாத்தற்கண்ணே தண்ணளியுடையராதல் வேண்டுமென மேலே கூறினுமன்றே; அவர் அந்நனங்காத்தற்கும் மாற்றைவெல்லற்கும் உரியராதலின் படைக்கலம்பயிற்றல்லலராகிப் போர்த்திறம் பெற்றிருத்தலும் வேண்டும். அஃதில்வழி அவர்காவல் நீடுசெல்லாது. இதனானே போர்செய்திறந்தவீரர் சுவர்க்கம்புகுவரென்றும், அமராலிவாது பிணியாலிற்றந்தவரை தருப்பைப்புல்லில் கிடத்தி வாளாற்போழ்ந்து சமர்செய்திறந்தார் புகுஞ்சுவர்க்கத்திற் சேர்கவென மந்திரக்கிரியையெய்யவேண்டுமெனவும் பண்டதத்தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்கள் கூறிவைத்தனரென்க. இதனை,

“ஒடன்மரீஇப்பீடின் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்
அறம்புரி கொள்கை என்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி
மறங்கந்தாக நல்லமர் கடந்தோர்செல்வுழிச் செல்கென
நீள்கழன் மறவர் வான்போழ்ந் தடக்கலும்.”

என்னும் புறப்பாட்டானும்,

“கொற்றங்கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்
செற்றத்தேவர் தேயந்தமதாக்கியும்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற்போந்து
செருப்புடன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
மூத்துவிளிதலிக் குடிப்பிறந்தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே.”

என்னும் மணிமேகலையானும் அறியக்கிடக்கின்றது.

20. அரசர்குடியோம்பல்:— அரசர்குடிகளைக்காக்குமிடத்து பொதுவகையரன் யாவரையும் ஒப்பநாடுதலுடன் தமதுமக்களைப்போலக் காக்கவேண்டுமென்பார், “காவல்குழுவிகொள்பவரி - னோம்புமதி” எனக்கூறியதன்றி அரசர்குடிகளையே தமதுயிராக நினைக்கவேண்டு

மெனவும் கூறியுள்ளார். யாவர்க்கும் உயிரிற்சிறந்தபொருள் இல்லை யாதல்போல அரசர்க்குக் குடிகளிற்சிறந்த பொருள் பிறிதில்லாமை யால் இவ்வாறு கூறினர். இதனை,

“மன்னுயிரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன் மன்னுயிர்”

என்ற மணிமேகலையானும்,

“வைய மன்னுயி ராகவும் மன்னுயி

ரய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னன்”

என்ற இராமாவதாரத்தானும் அறியத்தகுமெனக் காண்க.

பிறிதின் கிழமைப்பொருள்களில் மக்களிற்சிறந்ததொன்றில்லை. தற்கிழமைப்பொருள்களில் உயிரிற்சிறந்ததொன்றில்லை ஆதலின் அரசராவார் தம்மக்களைப்போலவும் உயிரைப்போலவும் குடிகளைப்பாது காக்கவேண்டுமென நம்முன்றோர் கூறுவாராயினர்.

21. பொதுவகை:—அரசர் விஷயமாகவும் குடிகள் விஷயமாகவும் தனித்தனியாகப் பலவிஷயங்களை யெடுத்துக் கூறினும். இனி இருவருக்கும் பொதுவான தருமத்தைக் கூறுவாம். மேலே கூறியவகைளால் அரசனை குடிகளுக்கு உயிரெனவும் குடிகளை அரசனுக்குயிரெனவும் விளக்கினுமன்றே. ஆகவே ஒருவருக்கொருவர் உடலும் உயிரும் போலவும், உயிர்க்குயிராகவும் பரஸ்பர ஒற்றுமைபுடன் வாழவேண்டுமென்பதே நூலோர்கொள்கையா மென்க. உடலில் வழி உயிரில்லை. உயிரில்வழி புடலில்லை. அரசனில்வழிக் குடிகளில்லை. குடிகளில் வழி யரசனில்லை. இம்முறையைக் கவனித்து நாமெல்லாரும் அரசர் மாட்டு அன்புபூண்டொழுகவேண்டும். அரசரும் நம்மீதுகருணைபா வித்தொழுகவேண்டும். இங்நனம் ஒருவர்பாலொருவர் அன்புற்று வாழ்வதே பொதுத்தருமமென்க.

22. பிரிட்டிஷார் செய்த நன்மைகள் :— மாட்சிமை தங்கிய பிரிட்டிஷ் அரசரால் நாம் பெற்ற நன்மைகள் அளப்பில உண்டு. அவற்றை ஊன்றிக் கவனித்து நன்றிபாராட்டுவதன்றோ நமது கடமை யாவது? பண்டைக்காலத்தார் கண்டுநீக்கேட்டுமில்லாத புகை வண்டி, புகைக்கப்பல், தந்தி தபால் முதலியவற்றால் நாமடைந்துள்ள நன்மையை யாவர்தான் அறியார்! தரைமார்க்கங்களில் விருட்

சங்களை வளர்த்து வெயிற்கொடுமையையும் நீக்கினர். வைபவ நதி பெருகிய காலத்து பரிதவித்த சோழனைக் கடவுள்வந்து கரையேற்றி யதாகவன்றோ திருவிளையாடல் கூறுகின்றது. எத்தனை பெரிய நதிகளில் எப்பெரு வெள்ளத்தினும் தடையின்றிச் செல்லும் பாலங்களைக் கட்டிவைத்துள்ளார்கள். முற்காலத்திலிவைகளுண்டா? பத்திரிகை நடாத்துஞ் சுதந்தர விஷயம் எவ்வளவு விசாலமான அறிவைக்கொடுத்திருக்கின்றது. மதவிஷயத்தில் அவரவர் இஷ்டப்படி நடப்பதான பெரும்பாக்கியம் அளத்தற்கரிதன்றோ! முன்னை வேந்தர் காலத்திற் கழுவினேற்றப்பட்டும், கத்தியால் வெட்டப்பட்டும் வந்தது மதக்கோட்பாட்டானன்றோ? பலவகையான ரசாயன சாத்திர அறிவும் வேறு பலசாத்திர ஆராய்ச்சியும் நமக்கு யாராற் கிடைத்தன? தரும வைத்தியசாலைகளைத்தனை?

யூனியன், தாலுக்கா போர்டு, டிஸ்டிரிக்ட்டிப்போர்டு, முனிசிபாலிட்டி முதலான நகரபரிபாலன கீர்த்துத்தவம் நமக்குக்கொடுத்தவர் யாவர்? சதியென்னும் உடன்கட்டையேறுதல் நரபலிகொடுத்தல் என்னு மிகக் கடுந்தொழில்களை விடக்கியவர் யாவர்?

இந்தவகையாக எண்ணிறந்த நன்மைகளை நமக்குச்செய்தவர் பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தாரல்லவோ? இவர்கள் செய்த நன்றியை யெல்லாம் வகைவிபரமாக எடுத்துக்கூறினால் ஒரு பெரும்புத்தகமாமே.

“இன்னுமிவராளுகையினிந்தியர்களடைந்தநன்மைக்கெல்லையுண்டோ மன்னியசீர்ஐக்கோர்ட்டெஜ்ட்ஜியவரிஹமுதன்மைவகுப்புலாவில் என்னசந்தேகமுந்தவிர்க்கும்அட்வக்கேட்ஜனரல்முறை யினைநடாத்த நன்னயஞ்சேர்பார்விமெண்டுஸ்தானம்இவைஇந்தியர்கள்நண்ண தந்தார்”

என்று ஒரு புலவர் கூறியது பொய்யன்றே.

இந்நிலத்தவர்க்கு அன்னையிற் சிறந்த நமது விக்டோரியா சக்கரவர்த்தினிப்பெருமாட்டியவர்கள் கட்டளையிட்டருளிய பத்துச்சுதந்திரங்களும் பிராணைகளாகிய நாம் அனுபவித்துவரப்பெற்ற பாக்கியம் போல் வேறெந்நாட்டார் பெற்றுள்ளார்? வேறெப்பேரரசர் தம் குடிகளுக்கு இவ்வாறு சுதந்தரமளித்துள்ளார்? நம்மனோரின் சேஷமமே தம் அரணைக்கொண்டு நமது மனோபிஷ்டத்துக்கேற்ற

வாறு நன்மைகளைப் புரிந்து லோக்கல் செல்வ் கவர்ன்மெண்டு அதி
 கார சுதந்தரத்தையும் நமக்குக் கொடுத்து நம்மோடு பல்லாற்றினும்
 ஒற்றுமையுற்று ஆளும் நமது பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தாரை வெல்லும்
 வல்லபம் எத்தேய அரசாக்கும் ஒரு சிறிதுமில்லையாம். இதற்குப்
 போதிய சான்று,

“ மறுமனத்தானல்லாதமாநலத்தவேந்தன்
 உறுமனத்தானாகியொழுக்கின்—செறுமனத்தார்
 பாயிரங்கூறிப்படைதொக்காரென்செய்ப
 ஆயிரங்காக்கைக்கோர்கல் ” என்னும்

பண்டையோர் செய்யுளே கூறா நின்றது. ஆதலால் இத்தகைய
 பன்னலங்களும் ஒருங்கே நிறைந்து விளங்கும் நமது காருண்ய பிரி
 ட்டிஷ் அரசர் நீணெடுங்காலமிருந்து மாநயம்பெற்று நாமுய்யுமாறு
 செங்கோல் செலுத்திவருப்படி கருணை பாலிப்பான் எல்லாம் வல்ல
 இறைவனதருளே வாழ்த்திப்போற்றுவோமாக்.

இந்தியாதேசமென்றென்றும்வாழிய
 கந்தரமழைபெய்க்களிப்புநீடுக
 இந்தியாசக்கரவர்த்தியீன்றபல்
 மைந்தருங்கிளைகளும்வாழ்வும்வாழ்கவே.

எம் கே. எம். அப்துல்காதிரு ராவுத்தர்-

உ
 நீநச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறளாராய்ச்சி.

(முற்றோட்ச்சி.)

கருக. இற்பிறந்தார்கண்ணல்லதில்லையியல்பாகச்
 செப்பமு நாணு மொருங்கு.

இதன் விசேடவுரைத் தொடக்கத்திலுள்ள “இல்லுக்குடியென்
 பனசுண்டியர்ந்தவற்றின்மேல்” என்னும் அச்சுப்பிரதிவாக்கியம், சில
 ஏடுகளில் “இல்லுக்குடிசுலமென்பனவொருபொருள் ; ஈண்டியர்ந்த
 வற்றின்மேல்” என்றுகாணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இக்குறளில் “இற்பிறந்தார்” என முதலிலே வந்துள்ள “இல்” என்பதற்கு விசேடவுரை கூறத்தொடங்கி, அதிகாரப்பட்டமையினாலும், சுருங்கச்சொல்லல், விளங்கவைத்தல் என்னும் அழகுபற்றியும், இவ்வதிகாரத்து 2-வது 3-வது குறள் முதலியவற்றுள் (உயர்குடி, உயர்குலம் என்று பிரித்துச் சொல்லப்படாது “இல்” என்பதுபோலவே) வந்துள்ள “குடி” “குலம்” என்பவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு இம்மூன்றும் ஒரு பொருளவென்றும், இவை (உயர்வு தாழ்வு என்பவற்றைக் குறியாது) பொதுப்பட ‘இல்’ ‘குடி’ ‘குலம்’ என்று கூறப்பட்டிருப்பினும் இவ்வதிகாரத்து வந்துள்ளவையெல்லாம் உயர்ந்தவற்றையே குறிக்குமென்றும் கூறி விளக்குகின்றாராகலின் “இல்லுக்குடிகுலமென்பனவொரு பொருள்; ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே கொள்ளத்தக்கதாம். “ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்” என்பதிலுள்ள “ஈண்டு” என்பதனால் அதிகாரத்தைச்சுட்டாது இவ்வதிகாரத்து முதற்குறளையே சுட்டினாரெனக் கொள்வோமெனின்,—இக்குறளில் “குடி” என்னுஞ்சொல் இன்மையின், இல் என்பது ஈண்டுயர்ந்ததின் மேற்று என்று கூறவேண்டுமேயன்றி “இல்லுக்குடியென்பன ஈண்டுயர்ந்தவற்றின்மேல்” என்று கூறலாகாமையான் அது பொருந்தாதென்க.

கக0. சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றினிருநிலந்தான்
ரூங்காது மன்றோ பொறை.

இதன் விசேடவுரையில் “அவர்க்கதுகுன்றாமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பாகலான் அவை யெஞ்ஞான்றும் உளவாகாநின்றன வென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது.” என்றுள்ள அச்சப்பிரதி வாக்கியத்துள் “அவை” யென்றது இன்னவற்றைச் சுட்டிநின்றதேன விளங்கவில்லை. அது இவ்வாக்கியத்திலேயுள்ள ‘குன்றமை’ ‘தாங்கல்’ என்பவற்றைச் சுட்டிநின்றதெனின் ‘தலையைச்சுற்றி மூக்கைப்பிடித்தல்’ போல் இவ்வளவு சுற்றாது “அவர்க்கது குன்றாமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண் வந்தது” என்று கூறுதலேயமையும்; பிறசொற்கள் நின்று வற்றுதலாம்; ஆகவே அது பொருந்தாதென்க.

இனி, இவ்வாக்கியம் ஏடுகளிற் பெரும்பாலும் “அவர்க்கது குன்றமையும் அதற்கது தாங்கலும் இயல்பாகலான் அவை யெஞ்ஞானமும் உளவாகா வென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண்வந்தது” என்று காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கூறின் ‘அவை’ என்பது மூலத்துள்ள “சான்றவர் சான்றாண்மைகுன்றுதல்” “நிலம்பொறைதாங்காமை” என்பவற்றைச்சுட்ட, இவ்வாக்கியம்,—‘அவர்க்கது (சான்றவர்க்குச்சான்றாண்மை) குன்றமையும் அதற்கது (நிலத்திற்குப்பொறை) தாங்கலும் இயல்பாகலான், சான்றவர்க்கான்றாண்மை குன்றுதலும் நிலம்பொறைதாங்காமையும் எஞ்ஞானமுளவாகாவென்பது தோன்ற நின்றமையின் மன் ஒழியிசைக்கண்வந்தது’ என்று பொருள்பட்டுகின்ற ஒழியிசைப்பொருண்மையை நன்குவிளக்குதலான் பின்னர்க்காட்டிய ஏட்டுப்பாடமே சிற்ப்புடைத்தாம்.

௧௦௧௧. கருமத்தா னணுத னணுத் திருத்த
 னல்லவர் னாணுப் பிற.

இதனுரையில் “பிறதிருத்தல் நல்லவர் னாணு” என்பதற்கு “அஃதன்றி மனமொழி மெய்களதொடுக்கத்தான் வருவனவோ வெனின் அவையவரளவல்ல அழகிய ததலினையுடைய குலமகளிர் நாண்கள்” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனுள் “அவையவரளவல்ல” என்பது சில ஏடுகளில் “அவையாவனவல்ல” என்று காணப்படுகிறது. முதலில் “நன்மக்கள் நாணுவது இழிந்த கருமங்காரணமாக னாணுதல்” என்றிருத்தலின் அதற்கேற்ப “மனமொழி மெய்களதொடுக்கத்தான் வருவனவோவெனின் அவை (நன்மக்கணுண்) ஆவனவல்ல” என்றுரைத்தலே ஈண்டுப்பொருத்தமுடைத்தாகலானும் “அவையவரளவல்ல” வென்பது ‘பிறநாண் (நன்மக்களை விலக்காது) அவருக்கும் உரியது’ குலமகளிர்க்கும் உரியது என்று பொருள்பட்டு, பின்னுள்ள “பிறகுலமகளிர் நாணென்றதனான் ஏனையது நன்மக்கணுணென்பதும்.....பெற்றும்”என்னும் விசேடவுரை வாக்கியக்கருத்தோடு மாறுபடுதலானும் ஏட்டுப்பாடமாகிய “அஃதன்றி மனமொழி மெய்கள தொடுக்கத்தான் வருவனவோவெனின்,

* அவையாவன வல்ல; அழகியறுதலினையுடையகுலமகளிர்நான்கள்” என்பதே கொள்ளத்தக்கதாம்.

மேலும் இக்குறளின் விசேடவுரையிலே “ அவர்க்கு நான்கேடுபயக்குமென விலக்கப்பட்டமையானும் அவர் பெயராற் கூறப்படாமையானும் அஃதரையன்மையறிக.” என்னும் வாக்கியத்து “ அவர் பெயராற் கூறப்படாமையானும்” என்பது பல ஏடுகளிலும் “ அவர் பொதுப்பெயராற் கூறப்படாமையானும்” என்று காணப்படுகிறது. இதனுட் ‘பொதுப்பெய’ ரென்பது மூலத்திலுள்ள (பெண்பாலார்க்கெல்லாம் பொதுவாகிய) “ திருநாதல் நல்லவர்” என்பதனைச் சுற்றிநின்று வாக்கியத்திற் கழகுபயத்தின் இப்பாடமே சிறப்புடைத்தாம்.

க௦௩௦. இடுக்கண்கால் கொன்றிடவீழு மடுத்தன்று
நல்லாளிலாதகுடி.

இதன் விசேடவுரையில் “ வளர்ப்பாரைப் பெற்றுழி வளர்ந்து பயன்படுதலும் அல்லாவழிக்கெடுதலுமுடைமையின் மரமாக்கினார்.” என்பதன்பின் மேற்கோளாகக்காட்டியுள்ள “ தூங்குசிறைவாவலுறை” என்னுஞ்செய்யுளினன்கடியும் அச்சுப்பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துள்ள ஏடுகளிலெல்லாம் “ தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்களென்ன, வேங்குகுல ரையவதனுட் பிறந்த வீரர், தாங்கல் கடன்” என்பதுகாறுமே எழுதப்பட்டு இதன்பின் “என்றார் பிறரும்” என்று வாக்கிய முடிவுபெற்றிருக்கிறது. மேற்கோட்செய்யுளில் அவ்வவ்விடத்திற்கு வேண்டிய பாகங்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்டிப் பிறவற்றை விட்டுவிடதல் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் வழக்கமாதலின் அவ்வாறே யிவ்விடத்தும் “ வளர்ப்பாரைப்பெற்றவழி.....மரமாக்கினார்” ‘ தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்களென்ன, வேங்குகுல ரையவதனுட் பிறந்த வீரர்தாங்கல் கடன்’ என்றார் பிறரும்” என்பதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

* “ அவையாவனவழகிய” என்பதும் பிரதிபேதம்; இதுவும் பொருந்தும்.

இவ்வாறே முன் ௩௭0-ம் குறளின் விசேடவுரையிலச்சிடப்பட்டுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் “ நன்றாய்.....எல்லாமீர்த்து ” என்னும் முதலடியும், கடையடியின் சுற்றிலுள்ள “ அதுவே விடுவீடாமே ” என்பதும், ௨௯௩ -ம் குறளின் விசேடவுரையிலச்சிடப்பட்டுள்ள கலித்தொகைச் செய்யுளின் “ நெஞ்சத்திற் குருகிய கரியில்லையாகலின் ” என்னும் 4-ம் அடியின் சுற்றிலுள்ள “ ஆகலின் ” என்பதும் ஏடுகளிற் காணப்படாமையிற் றள்ளத்தக்கனவாம்.

௧0௩௪. பலகுடைநீழலுந்தங்குடைக்கீழ்க்காண்பரலகுடைநீழலவர்.

இதன் உரையில் “பலகுடைநீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க்காண்பர்” என்பதற்கு “ பலவேந்தர் குடைநிழலதாய மண்முழுதீனையுந்தம் வேந்தர் குடைக்கீழே காண்பர் ” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனுள் “ தம் வேந்தர் குடைக்கீழே ” யென்பது சில ஏடுகளில் “ தம் மரசன் குடைக்கீழே ” என்று காணப்படுகிறது. முன்னது பன்மை, பின்னதொருமை, என்பதன்றி இவை தம்முட்பொருள் வேறு பாடுடையன வல்லவாயினும், விசேடவுரையில் “ ஊன்றுசான் மருங்கினீன்றதன் பயனே என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றம்பெருக்கி மண்முழுதும் அவனதாகக் கண்டிருப்பொன்பதாம் ” என்று ஆசிரியரே விளக்கியிருத்தலான், அதற்கேற்ப வுரையிலும் “ தம்மரசன் குடைக்கீழே காண்பர் ” என்பதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

௧0௪0. நல்குவென்னுமிடம்பையுட்பல்குரைத்துன்பங்கள்சென்றுபடும்.

இதனுரையிலே “ பல்துன்பங்கள் சென்றுபடும் ” என்பதற்கு “ பலதுன்பங்களும் வந்து விளையும் ” என்றச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஏடுகளிலோ “ பல துன்பங்களும் விரைந்து விளையும் ” என்று காணப்படுகிறது. “ செலவு விரைவின் கண்வந்தது ” என்னும் விசேடவுரை வாக்கியத்திற்கேற்ப நின்றலின் “ பல துன்பங்களும் விரைந்து விளையும் ” என்னும் ஏட்டுப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம்.

௧0௪௪. இடமெல்லாங் கொள்ளாதகைத்தே யிடமில்லாக் காலு மிரவொல்லாச் சால்பு.

இதன் விசேடவுரையீற்றிலே “இதனான் அந்நெறி யல்லதனைச் சால்புடையார் செய்யாரென்பது கருத்து” என்றச்சிடப்பட்டுள்ள வாக்கியம் சில ஏடுகளில் “இதனான் அந்நெறியல்லதனைச் சால்புடையார் செய்யாரென்பது கூறப்பட்டது” என்று காணப்படுகிறது. முன்பின் முறையைத் தழுவி நின்றலின் ஏட்டுப்பாடமே போற்றத் தக்கதாம்.

(இன்னும் வரும்.)

அ. கோபாலையன்.

ஸ்ரீ:

மேகஸந்தேச பரிசீலனம்.

[பண்டித எம். துரைசாமிஐயங்கார்; ஆயுர்வேத பூஷணர், திருச்சிராப்பள்ளி]

கவிகுலதிலகனை ஸ்ரீகாளிதாஸனால் இயற்றப்பெற்ற காவியங்களுள் பதங்களிற் குறைந்ததும், பொருள்களில் விரிந்ததும், ரஸ விலாசங்களில் ரமணீயமானதுர் இம்மேகஸந்தேசமென்னும் காவிய ரத்னமே. இதைப்படித்தறிந்த பண்டிதர் பலரிருப்பினும் பெரும் பான்மையோர் முனைப்புல்மேய்பவராக விருக்கின்றனரேயன்றி அரும் பொருள் அனைத்தும் உணர்ந்து இரஸப்பெருக்கின் ஆழத்தில் அமிழ்ந்து அடித்தடம் போய் கவியின் அந்தரங்கத்தை அறிந்தவர் அரிது. இம்மேகஸந்தேசத்தின் அரிய விஷயங்களைக் கவியுடன் கூடப் பழகியவர்போல் நன்குணர்ந்தவருள் ஸ்ரீமான் பண்டித கிருஷ்ணமாச்சாரியார் (திருச்சி) போன்ற வித்வான்கள் வெகு பேர் இல ரென யாம் தைரியத்துடன் சொல்லத்தூணியோம். அவர் எழுதியிருக்கும் மேகஸந்தேச முகவுரையைக் கண்ணோக்கும் கற்புடையோர் அனைவரும் அந்தரங்கத்தில் அடங்காமகிழ்ச்சியடைவரென்பது திண்ணம். அங்கு கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை தமிழ்ப்பண்டிதரும் கண்டு களிக்கட்டுமென்று யாம் இங்கு எழுதப்புகுந்தனம்.

இம்மேகஸந்தேசமென்னும் காவியத்தை தர்பணகாரர் முதலியோர் கண்டகாவிய மென்கின்றனர்; தண்டியின் அபிப்பிராயத்தை அனுசரித்தவரோ மஹாகாவிய மென்றே கருதுகின்றனர்.

தனது அதிகாரத்தில் அஹங்காரங்கொண்டமையால் தன் யஜமானன் சபிக்க, அதனால் மங்கிய மகிமையை யுடைவனான குபேரனிடம் பணிவிடை செய்யும்புகூடுருவன் (யகூன் என்று தேவர்களில் ஒருநாதி) ஸ்ரீராமன் வலித்த சித்திரகூட பர்வதத்திலிருக்கும் ஆச்ரமங்களில் ஆங்காங்கு வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருக்கால் ஆடிமாதத்து முதல் தினத்தன்று மேகத்தைக்கண்டு, கண்களிரண்டிலும் நீர்ததும்ப வெகுநேரம் ஆலோசித்து விட்டு, வெகுபிரயாசத்துடன் தனதுசோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, தன் மனதுக்கிசைந்த மனைவி உயிர்பிழைத்திருப்பதை விரும்பியவளாய், இராமகிரிமுதற் கொண்டு அளகாபுரிவரையில் ஆதியில் வழியையும் அதன்பின்பு ஸந்தேச (செய்தி) விஷயங்களையும் மொழிந்த, தன்பிரியமுள்ள பத்தினியினிடத்திற்கு மேகத்தையனுப்புகிறான் என்கிற இக்கதையின் வரலாறு மிகவுமினிது.

வீணையினிடம் இராமன் ஹனுமானத்தூது அனுப்பிய விஷயத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கவி மேகஸந்தேசத்தை பியற்றியதாகச்சொல்லுகின்றனர்; என மல்லிநாதனென்னும் பிரலித்தவ்யாக்யாதாவால் சொல்லப்படுகிறது. இது யுக்தமேயாம். மஹாகவிகளது வாக்கில் மறைவிடமாகவாவது மஹாபுருடர்களுடைய சரித்ரவர்ணனைகளின் வாஸனையுமின்றி, மற்ற ஸாதாரணகவிகளுக்குப் போற் குறிப்பான வுத்தேசமேதுமின்றி, ஏதோ தோன்றியவாறு சொல்லுவதில் விருப்பம் எப்பொழுதும் உண்டாகமாட்டாது. அவ்வாறே பட்டபவபூதியானவன் தான் கற்பனைசெய்த சரித்திரமாகிய மாலதீமாதவத்தில் நாயகனை மாதவன் என்கிற பெயருடன் அழைத்து, 'குவலயதளச்யாம:' (கருநெய்தற் புஷ்பம் போற் கரியதிருமேனி வாய்ந்தவன்) என்று அவனை வர்ணித்து, தனது மனத்தில் மறைந்துள்ள கருத்தை புணர்த்துகிறான். இக் கவிராயனோ (காளிதாஸன்) வான்மீகிமுனிவரது மேன்மையான மொழிகளென்னும் அமுதத்தை அனவாதமும் அருந்தியவனாய்த், தனதுகாவ்யங்களெல்

லாவற்றிலும் சொற்பொருள் அனைத்தாலும் பூரீமத் ராமாயணத்தையே அனுசரிக்கின்றான் என்பது மேதர்விகளுக்குத் தெரியாததல்ல. கண்ணடியில் நமது ப்ரதி பிம்பத்தைக் காண்போமானால் அது எவ்வகையிலும் நம்மை உருவத்தில் அனுகரிப்பதாகவே யிருப்பதுடன் நாம் பார்க்கும் திசையை அது பாராமல் நமக்கு எதிர்முகமாக வீருந்துகொண்டு நாம் பார்க்கும் திசைக்கு எதிரிடையான திசையே அது பார்க்கின்றதானாலும், அப்பிரதிபிம்பம் நம்மை அனுகரணம் செய்வதில் அணுவளவேனும் குறைந்ததாக நாமொருபொழுதும் நினைப்பதில்லையன்றோ? அவ்வாறே தென்திசையை நோக்கிச் சென்ற ஹனுமானே அனுகரணம் செய்வதற்காக மேகத்திற்கு வடதிசையை நோக்கிய பிரயாணமானது இச்சந்தர்ப்பத்திற் சற்றேனும் துஷணமாகமாட்டாது; ஆனால் அது மறைபொருளையே உயிராகவுடைய மஹாகவியினது மொழிகளுக்குப் பொருந்திய பூஷணமேயாம். அவ்விதமே மஹாகவியான காளிதாஸன் இக்காவ்யத்தில் பதம் பொருள் இரண்டாலும் இராமாயணத்தைத் தான்பின்பற்றுவதாக நன்கு குறிப்பிடுகின்றான். அஃதெங்ஙனமெனில்:—

முதன் முதலில் தானே கவிப்ரியதமையை விட்டுப்பிரிந்தவனான யக்ஷணை 'கச்சித்' (ஓராநொருவன்) ஒன்று சொல்லிக்காட்டி இந்நாவினால் நல்லவொணாத மகிமைவாய்ந்த ஓர் மஹாபுருடனையே நாயகனாக வேற்படுத்துகிறான் என்பதானது நன்று நம்பக்கூடியதேயாம். "ஐநகநயாஸ்நனபுண்யோதகேஷு," 'ராமகிர்யாச்ரமேஷு,' 'ரகுபதிபதைரங்கிதம்,' "தசமுகபுஜோஸ்ஸ்வாலிதப்ரஸ்க்தஸந்தே:" 'இத்யாக்யாதே பவநதநயம் மைதிலிவோன்முகிஸா' என்கிற பதங்களைப் பிரயோகிக்கின்ற இம் மஹாகவியானவன் இராமாயணக் கதையையே நிச்சயமாய் இங்கே கொண்டு கோஷிக்கின்றான் என்பது எந்தப்பகுத்தறிவுள்ள படிப்பாளியின் புத்தியிற்றான் புலப்படாமலிருக்கக்கூடும்? மேலும் இராமாயணத்திற் கூறியவாறே ஹனுமானுக்குச் சொன்ன கஜம், கிரிசிகரம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தங்களையும், இஷ்டம் வாய்ந்தவிதம் உருவமெடுத்துக்கொள்ளும் வியப்பையும் இங்கு மேகத்தினிடமும் தொடுக்கின்றமையாலு வானரங்கள் செல்லுவதற்கு சகீவன் சொல்லிய வழிகளைப்போ

இங்கு மேகத்துக்கும் அறிவிக்கின்றபடியாலும், கைலையங்கிரிமேல் அமைந்திருக்கும் அளகாபுரியைச் சுவைபர்வதத்தின் உச்சியிலிருக்கும், இலங்காபுரியைப்போல் ஆலோசிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், இலங்கையில் ஹனுமான்போல் மேகமானது அளகையில் அந்திப்பொழுதிற் பிரவேசிக்கவேண்டுவதைப்பிரகடனம் பண்ணுவதாலும், ஹனுமான்போல் மேகமும் இரவில் அங்கங்களை ஒடிக்கிக்கொண்டு அங்கு போய்ச்செய்திகளைச்சொல்லவேண்டிய விதங்களை விவரிப்பதாலும், அசோகவனிகையின் மத்யத்தில் ஆதரிப்பாரின்றி வீற்றிருக்கும் ஜானகியின் மிகவுந்தீனமான அவஸ்தையை வர்ணிக்கும் வான்மீகியை அனுஸரித்துச்சற்றும் ஏற்றக்குறைவின்றி அம்முனிவர் மொழிந்த விசேஷணங்களையே இக் காவ்யத்தின் நாயிகைக்கும் உதகரிக்கின்ற மையாலும், செய்திகளைச் சொல்லியனுப்புமிடத்துக் குறிப்பிட்ட அபிஞ்ஞான தானத்தை யிங்குங்கொண்டு தொடுப்பதாலும் இம் மஹாகவியானவன் தனதுள்ளத்திலிருக்கும் எண்ணங்களனைத்தையும் போதுமாறு புலப்படுத்துகிறுனென்பது ரவிகர்களின் மனதுக்கு மறைவிடமானதல்ல.

இதையெல்லாங்கருதியே கவிகளுக்கெல்லாங்கவியும், வேதாந்திகளுக்கு வேதாந்தியும், ஞானிகளுக்கு ஞானியும், பக்தருக்குப் பக்தரும், வாதிகளுக்கு வாதியும், சாந்தருக்கு சாந்தரும், ஆனதுபற்றியே கவிதார்க்கிக விம்ஹமென்றும், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரென்றும், பலபிருதுகளைப் பெற்றவருமான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் வெளிப்படையாகவே, லீதாராமர் ஸம்பந்தமான (லீதாராமவ்யதிகரஸகம்) ஹம்ஸ ஸந்தேசமென்னும் மேகஸந்தேசத்தை யொத்த காவ்யத்தைத்தான் செய்தருளினார். தான் பின்பற்றுவதால், கவி ஸார்வபௌமனான காளிதாஸனிடத்தில் தனது கௌரவாதிசயத்தைப் பிரகடனம் பண்ணுவதானது இந்த ஸ்ரீநிகமாந்த குருவினது இயற்கைத்தன்மையேயாம். ஆனதுபற்றித்தான் ரகுவம்சத்துக்கு ஸமகக்ஷியாக யாதவாப்யுதயத்தைச் செய்யவிரும்பியவரான வேதாந்ததேசிகர், ரகுவம்சத்தைப்போல் தமது காவ்யத்திலும், முதற்பாகத்தை அனுஷ்டிப்பந்தஸ்சென்னும் விருத்தங்களில் தொடங்கி 'வாகர்த்தாவிவ' என்கிற பத்யத்தில் கவிசக்ரவர்த்தியினுற் பிரயோசிக்கப்பெற்ற 'வந்தே'

என்கிற பதத்தையே 'வந்தே பிரந்தாவனசரம்' என்று முதல் பத்யத்தில் பிரயோகித்து காவ்யத்தையெழுத்தத்தொடங்கினார். 'வாகர்த்தாவிவ' என்கிற ச்லோகத்துக்கு வ்யாக்யார்த்தங்களையும், ரஸவிசேஷங்களையும் எடுத்துக்காட்டி அந்த ச்லோகத்தின் அரும்பொருள்கள் பூர்வமான்-அப்பய்ய தீக்ஷதரவர்தளால் தமது சித்ரமீமாம்ணையென்னும் கிரந்தத்திற் கூறப்பட்டவாறே 'வந்தே ப்ருந்தாவனசரம்' என்கிற பத்யத்திற்கும், தம்மாற் செய்தருளப்பெற்ற யாதவாப்யுதயவ்யாக்யானத்தில் அவ்விசேஷங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்பது ரஸிகர்களாலறியப்படுவது அஸாத்தியமானதல்ல. அங்ஙனமே 'ஜாதம் வம்சே புவநவிதிதே' என்கிற ச்லோகத்தில் மேகத்துக்கு விசேஷணமாக பிரயோகித்த 'ஜாதம் வம்சே' என்பதை 'வம்சே ஜாதஸ்ஸவிதாரகே' என்று முதல் பத்யத்தில் கதாநாயகனுக்கே விசேஷணமாகச் சேர்க்கின்றமையாற் சொற்பொருள் முதலியவற்றால் எவ்வகையிலும் காளிதாஸனது காவ்யங்களில் கவிதார்க்கிக்விஷ்ணுவனவர் தமக்கு அபரிமிதமான ஆதராதிசயத்தை அறிவிக்கின்றார். தமக்கு பகவத்பக்தி பரிபூர்ணமாயிருப்பதால் அமிருதபீஜமான அநுஸ்வாரத்துடன் கூடிய வகாரத்தை ஆதியிலுடைய தான 'வந்தே' என்கிற பதத்தைத்தான் யாதவாப்யுதயத்தில் முதல் ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்தில் நிர்தேசம் செய்தார். ஹம்ஸஸந்தேசத்திலும் 'ஜாதோ வம்சே' என்று மொழிந்தாற் பதங்களுக்கு இடையில் தளர்ச்சியுண்டாகின்றமையால் அதைப்பரிகரிக்கும் நிமித்தம், தாதனாகவேற்படுத்திய மேகத்திற்கு விசேஷணமாகச் சொல்வதைப் பார்க்கினும், நாயகனுக்கே அவ்விசேஷணம் மிகவும் விசேஷமாகப் பொருந்துவதை உத்தேசித்து 'கச்சித்' ஓராவொருவன்' என்று ஊர் பெயர் முதலிய குறிப்பு ஏதுமில்லாத அப்ரஸித்தனைப்போல் உரைப்பதை ஸகியாதவரும் பரமபாகவதருமான பூர்வேங்கடநாதாசாரியர் அமிருதபீஜமான அநுஸ்வாரத்துடன் கூடிய வகாரத்தை முதன்முதலில் மொழிந்தனரென்பது, மிகவும் ஊக்கத்துடன் ஆலோசிக்கும் மேதாவிளங்கு மனதில் மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குமென்பது திண்ணம். ஆனால் அன்னியர் மிதித்தவழியிற் செல்லாமலிருப்பது, அல்லது பிறர் மிதித்துப்பழகிய பாஸ்தையையே தான் பின்னும் விசேஷமாகப் பரிஷ்காரம்செய்து அதனுல்லஞ்சரிக்கின்றார் என்னும், இச்

சம்பந்தாயமானது ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகரது இயற்கைத்தன்மையே யாம். ஆனதுபற்றித்தான் பெரும்பான்மையான விடங்களில் மேகஸந்தேசத்திற்கும் மேலாக ஹம்ஸஸந்தேசத்தில் ரஸம் முதலியவைகளில் விசேஷமான சமத்காராதிசயங்கள் அதிகமாய் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஸ்ரீவேங்கடநாதார்பன் மேகஸந்தேசத்தில் எவ்வளவுபத்யங்களோ அவ்வளவே பத்யங்களை தமதுஹம்ஸஸந்தேசத்திலும் செய்தருளியிருக்கின்றார் என்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கதேயாம். (மே. மு. ஆ. 63; இர. ஆ. 47 மொத்தம் 110 ஹம். மு. ஆ. 60; இர. ஆ. 50 மொத்தம் 110.) 'தேசந்திரியாநம் கோரம்' என்கிற ப்ரமாணத்தை அனுசரித்து 'தர்போதக்ரதேசந்திரியாநமநோ நக்தஞ்சராதிஷ்டிதே' என்று தான் இயற்றியவராக, ஹநுமத்ஸந்தேசத்தின் ஆந்தரமான அர்த்தமாகிய ஆத்யாத்மிக விஷயத்தை அந்தரங்கத்திற் கொண்டவரான வேதாந்ததேசிகர் ஹம்ஸஸந்தேசத்தில் ஆத்யாத்மிகமான அர்த்தங்களை அறிவிக்கக்கூடியவைகளான 'நிசாகாமீ' முதலிய ஸாங்கேதிக பதங்களை ப்ரயோகித்திருக்கின்றவாறே, இங்கு மேகஸந்தேசத்திலும் 'ப்ரக்ருதிபுருஷ' முதலிய அவ்விதபதங்கள் அதிகமாய் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதை வித்வான்கள் தாமே விசாரிக்கப் புலப்படும்.

காளிதாஸனாலும் இச்சிறிய மேகஸந்தேசமென்னும் காவ்யத்தில் பதம் பொருள் இரண்டிலும் இனிமையும், வர்ணனைகளின் விசேஷமும், வ்யாக்யார்த்தங்களின் வியப்பும், ரஸபரிபோஷணையும், மற்றும் சமத்காராதிசயங்களும் மிகவும் இன்பமாகவே இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி இதில் ஒப்பற்ற சாதுர்யங்களின் சிறப்பை அனுபவித்துத்தனது அஸாதாரணமான ஆதரத்தை அறிவிக்குமாறு பார்ச்வாப்யுதயத்தை இயற்றிய கவி, மேகஸந்தேசபத்யங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு அடியை யெடுத்துக்கொண்டு, பத்யமொவ்வொன்றிலும் சேர்த்து, சுலோகங்களை யெழுதி கிரமமாக மேகஸந்தேசம் அனைத்தையும் தனது காவ்யத்தினுள்ளடக்கித் தன்னைப் பின்பு கிருதார்த்தனாக வெண்ணினான். இங்ஙனமே நேமிதுத காவ்யகர்த்தாவும், மேகஸந்தேசத்தினின்று ஒவ்வொரு பத்யத்தினுடையவும் நான்காவது பாதத்தை யெடுத்துத் தான் எழுதியகாவ்யத்தின்

ஒவ்வொரு சுவலோகத்தினுடையவும், நான்காவது பாதமாகச் சேர்ந்துத் தன்னுடைய காரந்தத்தை முடித்துத் தன் காவ்யத்திற்கு மேலான மங்களத்தையும்; ஒப்பற்ற பரிஷ்காரத்தையும் செய்துகொண்டான். அவ்விதமே பவபூதியும் 'கச்சித் ஸௌம்ய,' 'தைவாத் பச்யே:' என்கிற சுவலோகங்கள் இரண்டினால் மேகஸந்தேச காவ்யத்தின் பொருள்கள் ஆனதையும் எடுத்துரைத்து மாலதீமாதவத்துக்கு மேலான மேன்மையை மனத்தில் எண்ணுகிறான்.

இக்காளிதாஸனே ஸந்தேச காவ்யங்களுக்கு மார்க்கத்தை யுபதேசித்த மஹாகவியாவான். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலும் ஸ்ரீபாகவதத்திலும் காணப்படும் ஸந்தேச (தூதனுப்புவது) பத்ததியானது முதலில் இம்மஹா கவியினால் தானே ஸரஸமான கவிதைக்கு ஸஞ்சாரத்திற்குரியதாக பரிஷ்கரிக்கப்பட்டது. இதையனுஸரித்து உலகத்தில் ப்ரவர்த்தித்த ஸந்தேச காவ்யங்களுள், ஸ்ரீமத்-வேதாந்த தேசிகர் இயற்றிய ஹம்ஸஸந்தேசமும், உத்தண்ட சாஸ்திரிகள் செய்த கோகில ஸந்தேசமும், லக்ஷ்மீதாஸன் இயற்றிய சுகஸந்தேசமும் ஸுப்ரஸித்தங்கள். உத்தவதூதம் முதலிய சிலவற்றின் பெயர்கள் மாததிரம் கேட்கப்படுகின்றனவேயன்றி நாம் அவைகளைக் கண்களாற் கண்டதில்லை. மனோதூத வாததூதம் முதலியவைகள் பலவகையிலும் வேறுபாடான மாதிரிகளாயும், ரஸம் முதலியவைகளிற்குன்றியவைகளாயு மிருக்கின்றனவாதலால் அவைகளை இங்குயாம் எண்ணிக்கையிற் சேர்க்க விரும்புகிறோமில்லை.

பெரும்பாலும் பெயர்பெற்ற ஸந்தேச காவ்யங்கள் மந்தாக்ரந்தை யென்னும் விருத்தத்தைக்கொண்டே இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இதே விருத்தத்தை இவ்விஷயத்தில் ஆதரித்ததற்குக் காரண மின்னதெனக் காண்பதற்கு யாம் இங்கு முயலுவோம். ஆலங்காரிகராவது, சந்தச் சாத்திரங்களைச்செய்தவராவது இலக்கணதூல்களில் ஓரிடத்தும் ஒருபொழுதும் இவ்விஷயத்தை விசாரித்தவரல்லர். இது அவரவர் இஷ்டத்தைப்பொருந்திய தென்பார் சிலர். நாமோ, மந்தாக்ரந்த விருத்தத்தில் ஒவ்வொரு அடியிலும் முதலில் நான்காவது எழுத்திலும், பின்பு ஆறிலும், அதன்பின் ஏழிலும் யதிபென்னும் ஓயுமிடம் ஏற்பட்டிருப்பதால், விரஹவேதனையால் சேர்ந்

திருக்கும் இக்கதாநாயகனுக்கு ஸந்தேச (செய்திசொல்லும்) ஸமயத்தில் கிரமமாகச் சற்று நின்ற நின்ற மூச்சவிட்டுச் சொல்வது சுலபமாயிருக்குமென்றெண்ணி, மிகவும் அனுபவசாலியான மஹாகவியினால் இவ்விருத்தம் விரும்பப்பட்டதென்றே கூறுவோம். ஆனது பற்றியே இவ்விருத்தம் கிரமமாக ஏறுவதற்கு மெதுவாய் ஆக்ரமிக்கக்கூடிய ரீதியாய் இருப்பதால் 'மந்தாக்ரந்தா' என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுவதாக யாம் கருதுகின்றனம். சொற்ப அக்ஷரங்களை யுடைய விருத்தங்களிற் சொல்லவேண்டிய விஷயம் முற்றிலும் கூறமுடியாததுபற்றியும், மிகவும் அதிகமான அக்ஷரங்களை யுடைய நீண்டவிருத்தங்கள் மனத்துக்கு வெறுப்பையுண்டாக்குபவைகளானதாலும், அவ்விரண்டாலும் காரியமாகாதென்றெண்ணி, நடுத்தரமான ப்தினேழு எழுத்துக்களடங்கிய விருத்தத்தை விவேகியான கவி விரும்பியதற்குக் காரணமாகுமென்பது எமது அபிப்பிராயம். பலபூதி முதலியவர்கள் சிகரிணி விருத்தத்தில் விசேஷித்ததுபோல், காளிதாஸனும் இம் மந்தாக்ரந்தா விருத்தத்தில் மேன்மைவாய்ந்தவனாகிறுனென்பான் கேஷமேந்திரன்.

இதற் சாபத்தினால் நேர்ந்த பிரிவாற்றாமையின் காரணமாக வுண்டான விப்ரலம்பச்ருங்காரமேரஸம் * விப்ரலம்பச்ருங்காரத்தை வர்ணிப்பதில் காளிதாஸனது திறமையோ நிகரில்லது. விப்ரலம்பமின்றி சம்யோகத்தினால் ஏற்படும் ச்ருங்காரத்திற்கு இனிப்பென்பது எப்பொழுதும் உண்டாவது அரிது. "நலிநா விப்ரலம்பேரஸம்போக: "புஷ்டிம்ருச்சதி" (விப்ரலம்பமின்றி ஸம்போகச்ருங்காரம் புஷ்டியடையா) என்று அதேபொருளைப் பண்டிதர் பலர் பகர்ந்திருக்கின்றனர். மேலும் சாபத்தினால் விராண விஷயத்தில் விப்ரலம்பச்ருங்காரத்தைப் பிரயோகிப்பதில் இம்மஹா கவிக்குப் பேராவலுண்டு. அங்ஙனமே சாகுந்தளத்திலும், விக்ரமோர்வசீயத்திலும் இவ் விப்ரலம்பத்தை மிகவும் இனிதாக இணைத்திருக்கின்றனன். ரஸத்திற்கேற்றவாறே நாயகனுக்கும் நாயிகைக்கும் அந்தந்த தசைகளை வெகு திறமையுடன் இக்கவிராயன் செப்பியிருப்பது புல்லறிவாளர்களின் புத்திக்கும் புலப்படாமலிராது.

*ஸம்போகச்ருங்காரம், விப்ரலம்பச்ருங்காரம் என்று ச்ருங்காரம் இருவகைப்படும். ஸம்போகமென்பது சேர்ந்திருப்பது, விப்ரலம்பம் பிரிந்திருப்பது.

இப்பாதகண்டத்துப்பண்டிதருக்காவது கவிசுளுக்காவது பெரு
ம்பாலும் தாம் வலிக்குமிடத்திற்கு மிகவும் அருகிலுள்ள தேசாந்த
ரங்களைக் குறித்துக்கூட வரலாறு சந்தேகமும் தெரியவராதென்று
அனைவரும் அறிந்த விஷயமேயாகும். ஆனால் இம்மஹாகவிக்கோ
தேசாந்திர விஷயமான பரிசயமும் பூகோள சாஸ்திரத்திலுண்டான
நுண்ணறிவும் அஸாதாரணமும் ஆச்சரிய கரமுமான தென்பதை
மேகத்திற்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்புமிடத்து மார்க்கங்களைமொழி
ந்திருக்கும் மாதிரியை ஆராய்ந்த பார்க்கும் அறிஞர் எவர்தான் அங்
கீகரிக்காமலிருக்கமாட்டுவர்.

ரஸமயமான இச்சிவஸந்தேச காவ்யத்திற்கு சந்தேகக்குறைய
இருபது வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் குணங்கள் அனை
த்திலும் எவ்விடத்தும் மிகச் சிறந்தது மல்லிநாதனது வ்யாக்யானந்
தானென விவாதமேதுமின்றி வித்வான்களெல்லோரும் ஒருங்கே
கொண்டாடிக் கூத்தாடுகின்றனர். நம் தேயத்து வித்வான்களுக்கு
மல்லிநாத மஹோபாத்யாயரிடத்து வேதபுருஷனிடம் போல் கரை
புரண்டல்லவோ கௌரவபுத்தி குடிகொண்டிருக்கின்றது? அவனு
ரைத்த பொருளனைத்தும் தனக்குத்தானே ப்ரமாண பதவியைப்
பெறுகின்றதென்னும் ஓர் அசையாத அபிமானத்தினால் அவனது
மொழிகளில் நல்லது பொல்லாதது, ரஸமானது விரஸமானது
என்பவை முதலிய விசாரமேனும் செய்வதும் பெரும் பாதகத்தொ
ழிலெனப் பாவித்தவர்களாயும், அவ்வாறு விசனிக்க முயன்றவர்
களை விஷயத்தை யுணராமலே கண்களை மூடிக்கொண்டு வெகு தூர
மெடுத்தெறிந்து அவமானப்படுத்துகிறவர்களாயுமிருக்கும் கேவலம்
கிளிப்பிள்ளைகளைப்போல் கேட்டகல்வியை மட்டும் காதுபிளக்கக்கத
றுகிற போலிப்பண்டிதர்; இப்பெரும் நாகரிகம் வாய்ந்த காலத்தும்
இப்புவிதனில் இன்னும் இருக்கின்றனரே யென்று எமது மனம்
வியப்புறுகின்றது. மல்லிநாதனைவிட வ்யாக்யான மெழுதுவதில்
வேறொரு வித்துவான் உளனென்று யாம் ஒருக்கால் சொல்லப்புகில்,
அந்தோ அந்தக்ஷணமே அரைகுறையாயு மறிபாத பண்டிகரென்னு
ம் பேதையரின் பரிஹாஸத்திற்குப் பாத்திரராவோ மென்பது ப்ரத்
யக்ஷமானதேயாம். இவ்வித்வான் வெகு காவ்யங்களுக்கு வ்யாக்யான

மெழுதியவனென்றும் வெகுவிஷயங்களைக்கேட்டுக் கற்றறிந்த பெரும் கற்புடையோனென்றும் இம்மல்லிநாத மஹோபாத்யாயரிடத்து எமக்கும் உண்மையாகவே கௌரவபுத்தி மிகவும் அதிகமாயுண்டு. ஆனால் காவ்யங்களுக்கு வ்யாக்யானமெழுதுவதில் வித்வான்களெல்லாரும் ஒருங்கே கொண்டாடும் அவ்வளவு அளவற்ற புகழுக்கு இவன் அருகவைவென்பதில்தான் எமக்குப் பலமான ஸந்தேகமேற்படுகின்றது. ஏனெனில் இவனது வ்யாக்யானங்களிற் பலவிடங்களில் தவறுதல்கள் அடிக்கடியுண்டாயிருப்பதையும், அவனுரைத்திருப்பதைவிட அவ்வியாக்கியானமெழுதவேண்டிய க்ரந்தத்திற்கு விசேஷமாகாஸத்தை விவரிப்பதும், அர்த்த புஷ்டியைப் பிரகடனம் பண்ணுவதும், பலவிதத்திலும் பரிபூர்ணமாயிருப்பதுமான வேறு வ்யாக்யானத்தையும் யாமறிவோம். மேலும் மல்லிநாதனுக்குமுன் ஐந்தாம வ்யாக்யாதாக்களாலாவது வ்யாக்யானமெழுதப்படாத அவ்விதமான காவ்யமொன்றுக்கும் மல்லிநாதனால் புதிதாக வ்யாக்யானம் வரையப்பட்ட தென்பதில்லை. முன் ஒருவராலும் இயற்றப்படாத வ்யாக்யானமென்னும் விஷயத்தை ஒருவன் தான் முதன்முதலாகவே வரையத்தொடங்கியிருந்தால் வ்யாக்யாதாவுக்கு ஒப்பற்றபுகழைப் புகட்டக்கூடும். பிறர் சென்று பழகியபதவியில் அதை அனுசரித்தீதகு வது மிகவும் அனைவருக்கும் எளிது. வெகு வ்யாக்யான க்ரந்தங்களில் இங்குமங்குமாய் இறைந்திருக்கும் பொருள்களின் திரள்களை ஒரிடத்துச் சேர்த்துக்காட்டுவது, அல்லது காவ்யவ்யாக்யானம் இயற்றுவதற்கு ஆரம்பித்த அந்தணருக்குள் இம் மல்லிநாத மஹோபாத்யாயரேமுதல்வராக வேற்பட்டது என்னும் இவைகளுள் ஏதேனுமொன்று இங்ஙனம் பிறரார் பெறக்கூடாத புகழுக்கு மூலபூதமான முகாந்தரமாகவேண்டும்.

(தொடரும்)

சோதிடகணிதம்.

(முற்றோட்ச்சி.)

பீடி காவி தி க ள் .

இப்பூகோளத்தை 360-பாகம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஹிந்து, ஆங்கில சகலபண்டிதர்களுக்கும் சம்மதம்.

பாகையென்பது இந்த 36-ல் ஒருபாகம். ஆங்கிலத்தில் டிகிரி (Degree) என்றும் — இக்குறியிட்டும் எழுதுவது.

கலையென்பது விகலை 60-கொண்டதும், பாகையில் 60-ல் ஒரு பாகம். ஆங்கிலத்தில் மினிட் என்று சொல்லுவது. (மணி, மினிட்டு, செகண்டுகளை இதனுடன் கலக்கக்கூடாது).

விகலையை ஆங்கிலத்தில் செகண்டு என்றும் || என்றகுறியீட்டிடும் எழுதுவது.

இராசியென்பது பூமண்டலத்தை மேற்கூறிய 360-பாகையில் 12-கூறாகச்செய்து அதிலொன்று. இவைகளுக்குத்தான் மேஷாதி இராசியென்று பெயர். இராசியொன்றிற்கு 30-பாகை.

தனம் என்றால் கூட்டுதல். குணம் என்றால் கழித்தல். புஜாகோடியென்பது ஒன்றுமுதல் 3-ராசிவரையில் புஜாவென்றும், 3-ராசிமுதல் 6-இராசிவரையில் சோடியென்றும், 6-க்குமேல் 9-வரையில் புஜாவென்றும் 9-க்குமேல் 12-வரையில் கோடியென்றும் பெயர்.

ராசி ஒன்றுக்கு வாக்கியம் எட்டாகவும், வாக்கியம் ஒன்றுக்கு பாகை 3 $\frac{3}{4}$ -ஆகச் செய்து பின்னால் கொடுக்கப்படும் சா சமஸ்காரம் செய்வது.

II. அந்காரம்.

நமக்குவேண்டிய வருஷம், மாதம், தேதி, வாரம், நாழிகை வகையராக்களைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தத்தேதியுள்ள வருஷத்தி

ற்குபிரபவாதி சென்ற வருஷத்தொகையில் 1789-கூட்ட சாலிவா கனசகாப்தம்.

[இந்தத்துருவம் கலி 5000-வருஷத்திய பிரபவாதிக்கு இந்த அறுபதுவருடம் சென்றபிறகு 1789-டன் 60-கூட்டிக்காணவேண்டியது.]

மேற்கண்ட சாலிவாகன சகாப்தத்துடன் 3179-கூட்ட கலிவருடம். கலிவருடத்தை 365-ல் பெருக்கியதொகையுடன்; (இந்தப்படி பெருக்கிய எண்களாகும்.)

மறுபடியுடன் கலியுகவருஷத்தை 4-னால் வகுத்துவந்த ஈவை மேலே வைத்திருக்கும் நாளுடன் கூட்டிக்கொள்ளவும்.

மறுபடியும் கலியுகவருடத்தை வைத்து 5-னால் பெருக்கிவந்த தொகையில் 1237-கழித்துவந்த மிச்சத்தை 576-னால் வகுக்கவந்த ஈவுநாள் பாக்கியை 60-ல் பெருக்கி முன் 576-ல்வகுக்கவந்த ஈவு நாழிகை.

மறுபடியும் பாக்கியை 60-ல் பெருக்கி 576-ல் வகுத்துவந்த ஈவு விநாடி.

மறுபடியும் பாக்கியை 60-ல் பெருக்கி 576-க்கு கொடுத்துவந்த ஈவு பரை—இதில்வரும் மிச்சம் 15, 30, 45-ஆகவேதான் மீதம்வரும். (இல்லாவிட்டால் கணக்கில் தப்பிதமிழுக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளலாம்.)

இந்த நாழிமுதலியவற்றை மேலேவைத்திருக்கும் நாளொடு கூட்ட இஷ்டமான (நமக்கு வேண்டிய) வருஷப்பிரவேசதினமாகும்.

மேலே வருஷப்பிரவேசத்திற்குவந்த கலிதினத்தை 7-னால் வகுத்து வந்தமிச்சத்தை வெள்ளிக்கிழமைமுதலாக எண்ண வந்ததுபோக மறுதினம் வருஷப்பிரவேசதினம். பகலில் பிரவேசமானால் அன்றையதினம் முதல்தேதி. இரவில்பிரவேசமானால் மறுநாள்முதல்தேதி, கண்டவாக்கியத்தோடு எந்தமாத சங்கரமணம் (கூடுதல்) வேண்டுமோ அதற்குமுன்மாதத்திய மாதவாக்கியத்தைக்கூட்ட இஷ்டமான மாசப்பிரவேசமாகும்.

பிறகு எந்தத்தேதிக்கு வேண்டுமோ அதற்கு முந்தேதியைக் கூட்டி கலிதினத்துடன் கூட்டி நாழிவிநாடி முதலியவற்றைத் தள்ளி விட்டுப் பாக்கித்தினங்களிலிருந்து 1683112-கழித்த மிச்சம் நவக் கோளுக்குக்கண்டமாகும். இந்தப் பாக்கிவந்த கண்டத்தை 7-னால் வகுத்துவந்த மிச்சத்தை செவ்வாய்க்கிழமை முதலாகவெண்ண மறுதினம் ஐநந கிழமைவரும்.

III. அந்காரம்.

சூரியமத்தியகணிதம்.

மேலேகண்ட கண்டத்தை 31-ல் பெருக்கி 11323-னால் வகுத்து வந்த ஈவைத்தள்ளிவிட்டு, சேஷத்தை 12-ல் பெருக்கி 11323-ல் வகுக்கவந்த ஈவு ராசி; மிச்சத்தை 30-ல் பெருக்கி 11323-ல் வகுக்கவந்த ஈவு பாகை; மிச்சத்தை 60-ல் பெருக்கி மேலேகாட்டிய வகுக்குமெண்ணால் வகுத்துவந்த ஈவு விகலை. இதற்குமேல் மிச்சம்வருவது பாதிக்குமேற்பட்டால் ஒரு விகலையாகவும் இல்லாவிட்டால் தள்ளியும்விடவேண்டியது.

மறுபடியும் நவக்கோள் கண்டத்தை 10026-ல் பெருக்கவந்த ஈவு, கலை. மிச்சத்தை விகலைக்குக்கொண்டுவந்து மீதத்தைத்தள்ளி விட்டு இந்த ஈவை மேலேவந்த இராசி பாகைகளில் சேஷபாகைகலைகளைக் கழித்துவிட்டு மிச்சமிருப்பது கண்டசேஷராசி, பாகை கலைகளென்று சொல்லப்படும். இது ஐநநதேதிக்குமுன் வரையிலாயிற்று. நாழிகை விநாடிகளுக்கு, சூரியனுடைய 59-கலை 8-விநாடியிற் பங்கிட்டு மேலிருப்பனவற்றோடு கூட்ட சூரியமத்தியமாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,
சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

ஆறும் அதிகாரம்.

[புரிமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றோடீச்சி.)

எதிர்ந்தகட்சிக்காரர் குற்றத்திலிருந்தால் அதட்டி உத்தரம் சொல்லப்படுவதினும் பொறுமையுடன் சொல்லப்படின அதிசீக்கிரம் தெளிவடைகின்றனர். நாம் சொல்லக்கருதுவதெல்லாங்கூடி கட்சி பற்றிய கருத்துக்களைக்கவனிப்பதில் மழுங்கலும் நல்லெண்ணத்தைக் கவனிப்பதில் தீவிரப்படுவதும் மேலானதாக விருக்கின்ற தென்ப தேயாம். சமாதானத்திற்கிசைந்த காரியங்களைப்பின்பற்ற முயற்சிப்பதால் ஒருவனுக்குத்தன்னிடத்தில் தானே மிக்கஇன்பத்தை உடையவனாகின்றான். நான் எதிர்க்கப்பட்டபொழுது, எத்தனையோ முறை எனக்குள் கோபம் ஜனித்து அநீதியாகவும் முகச்சுழிப்புடனும் நிரீனத்திருக்கிறேன் என்பதை நீர் எண்ணமுடியாது, ஆயினும் அத்தகைய மறுமொழிகளை அடக்குவதில் முயன்று வெற்றிபெற்றிருக்கிறேனென்று நம்புகிறேன். அதினால் யாதொரு நஷ்டமும் எனக்கு இல்லையென்பது எனக்குத்தெரியும்”

சித்திரவேலைக்காரராகிய பர்ரி (Burry) என்பவர் ரோம் (Rome) பட்டணத்திலிருக்கையிற் படம்சித்தரிப்பதையும் படவியாபாரத்தையும் பற்றி சித்திரத் தொழிலாளிகள், சித்திரப்பிரியர்களுடன் வழக்கப்படி மூர்க்கமரண சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அதன்பேரில் தர்க்கவாதயோக்யதையும், என்றும் உதாரகுணமுமுடைய அவருடைய இஷ்டனும் சதேசியமாகிய எட்மண்டு பர்க் (Edmund-Burke) என்பவர் அவருக்குபகூழ்மாயும் புத்திசாலித்தனமாயும் எழுதியது வருமாறு:— அன்புள்ள சினைகிதனே! நான் சொல்வதைநம்பும். உலகத்திலுள்ள கெட்ட குணங்களுடன் மற்

பேர்செய்யத்தக்க ஆயுதங்களும் உலகம் நமக்கு இணங்கியும், நாம் உலகத்திற் கிணங்கியும் இருப்பதற்குக் கருவியான குணங்களும் எவையெனில் மிதமாயிருத்தல், சாந்தம், மற்றவர்களிடம் தாக்ஷண்யம், நம்மைத்தானே நாம் மிகுதியும் அவநம்பிக்கை செய்கையுமாம். இவைகள் சிலர் எண்ணக் கூடியபடி அற்புதபாவத்தின் குணங்கள் அல்ல. ஆனால் பெருந்தன்மையும் மேன்மையுமான தன்மையுள்ள சற்குணங்களாகும். அவைகள் நமக்கு ஆறுதலையும், பாக்கியத்தையும் உதவுகிற அளவிற்கு நம்முடைய சபாவத்தை மேன்மைப் படுத்துகின்றன. ஏனென்றால், நம்மைச் சூழ்ந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்தும் சண்டை சல்லியம்செய்து, வழக்காடிக்காலங்கழிப்பதைப்போல நன்கமைப்பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு அயோக்கியமானவை வேறொன்றின்று. நம் இனத்தார்களுக்காக வின்றெனினும் பெரும்பாலும் நம்சொந்த நன்மைக்காகவாவது அவர்களுடன் சமாதானமாயிருத்தல் வேண்டும்.

மன அடக்கத்தின் பெருமையை அறிந்ததிலும், அதனைமற்றவர்களுக்குவாக்குவரத்தத்துடன் போதித்தமையிலும், பர்ன்ஸ் (Burns) கவிஞருக்கு மேற்பட்டவர் இல்லை. ஆனால் அதனை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்ததில் அவர் மிகவும் துர்பலமுள்ளவராய் இருந்தார். மற்றவர்களுக்கு வருத்தமுண்டாகுமாறு கடுமையும் சாதுர்யமுமான அவதூறுகளைச்சொல்லி இன்பப்படாமலிருக்கக்கூடவில்லை. அவர் உபயோகித்த ஒவ்வொருபத்து பரிகாசமொழிகளுக்கும் நூறு சத்துருக்களைத்தனக்கு உற்பத்திசெய்துகொண்டனர் என்று சொல்வதுபுனைந்துரையன்றென, அவருடைய ஜீவசரித்திரக்காரர் ஒருவர் செப்டுகின்றனர். ஆனால் இவ்வளவோடல்ல. இரங்கப்படத்தக்க பர்ன்ஸ் (Burns) என்பவர் தன் இச்சைகளை அடக்கி ஆளக்கூடவில்லை. ஆனால் அவைகளுக்குப் போதுமானபடி இடங்கொடுத்தனர்.

“ஆலோசனையற்ற அவருடையகுற்றங்கள் அவரைத்தாழ்மைப்படுத்தி அவருடையபெயருக்குத்தோஷமுண்டாக்கிற்று. சாராயக்கடையிற்சந்தோஷம் கொண்டாடுதற்குப்பூர்வம் உத்தேசிக்கப்பட்ட ஆனால் இளைஞருடைய மனசுகளில் அந்தரங்கமாய் அசுத்தத்தை விதைத்தவரானின்றுமானபாடல்களை பஹிரங்கத்துக்குக் கொண்டு

கருட

வராமல் நிறுத்தும்படியான அடக்கம் அவருக்கு இல்லாமற்போயிற்று. உள்ளவாறே இந்தக்கவிஞர் அனேகநேரத்தியானகவிகளை உண்டாக்கியிருந்தபோதிலும், அவருடைய தூய்மையான கவிகளால் உண்டாகிய நன்மையைப்பார்க்கிலும், அவருடைய துன்மார்க்க கிரந்தங்களால் லெழுந்த தீங்கு எவ்வளவோ அதிகமென்றும் அவருடைய அயோக்யமான பாடல்களை யோக்யமான பாடல்களுடன் சேர்த்து நாசப்படுத்துகிற விஷயத்தில், அவருடைய சகல கிரந்தங்களையும் நாசப்படுத்தி விடுவது மிகவும் நல்லகாரியமாயிருக்கும் என்றும் உறுதியாய்ச்சொல்வதுபுனைந்துரையன்று.

பிரான்சு தேசத்தின் பர்னஸ் என்று சொல்லப்பட்ட பிராஞ்சர் (Branger) விஷயத்திலும் இதே அபிப்பிராயம் உபயோகப்படுகின்றது. பிராஞ்சர் (Beranger) உம் அதேவிதமான தீக்ஷணமுள்ள தூஷணயோக்கியமான யுகத்தை உடையவராயிருந்தார். அவருடைய காமஇச்சையும், வெகுஜனப்பிரியத்தின் வீரூப்பும், அப்படியேயிருந்தது. பிரான்சுக்காரரின் பிலுக்குத்தனத்தின் அதன் உச்சஸ்திதிவரை முகஸ்துதி செய்யுங்கால் அவனுடைய தேசத்தார் விரும்பிய துன்மார்க்கங்களை வெகுதிறமையாய் எழுதிவகுத்தனர். பிராஞ்சர் (Branger) உடைய பாடல்களும் தையர்ஸ் (Thiers) உடைய சரித்திரமும் பிரான்சு தேசத்தில் நெப்போலியன் (Napoleon) ஸ்தானத்திற்குரிய, வம்சத்தை ஸ்தாபிப்பதற்குப் பெரும்பாலும் அதிகவேலை செய்தன. ஆனால் அது பிராஞ்சர் (Branger) உடைய அனேக பாடல்கள் உண்டாக்குவதாக எண்ணப்படுகிற சன்மார்க்கத்திற்கோடு ஒப்பிடப்படுகையில் மிகவும் அற்பமான தீங்காயிருந்தது. ஏனெனில் பிராஞ்சுக்காரருடைய குடும்பங்களில் அவைகள் செய்வதுபோலத் தாராளமாய் ஏற்கும்பரவி ஒரு ஜாதியை அசத்தமாக்கிக் கொடுப்பதற்குப்போதுமான ஆபாசமும் துன்மார்க்கமுமான சொரூபங்களை விளக்குகின்றன.

பர்ன்ஸ் (Burns) என்பவர் இருபத்தெட்டாவது வயசில் எழுதிய நேரத்தியான கவிகளிலொன்று “எ-பார்ட்ஸ் எப்பிடேப் (A-Bards-Epitaph) என்னும் பெயரையுடையது. முன்னுணர்ச்சியினாலேயே தன்னுடைய சொந்த ஒழுக்கத்தை விவரிக்கின்றது. இதோ ஒரு உண்மையும் பரிசுத்தமுமான உறுதிமொழியாயிருக்கின்

மது. தன்னுடைய சொந்த சித்தத்திலிருந்தும், வெளிப்படுத்திய ஒரு பஹிரங்கமான விஞ்ஞாபனம், உண்மையும், கவிலெட்சணம் பொருந்தியதும், மனுஷத்தன்மையுமான தோஷ அங்கீகாரம் தீர்க்க தரிசனரூபமாகிய சரித்திரம்” என்று அடைபற்றி வேர்ட்ஸ்வொர்த் (Words-worth) சொல்லியிருக்கிறார். அது கீழ்க்கண்ட அடிகளில் முடிசின்றது.

“வாசிப்பவனே, கவனி—உன்னுடைய அறிவானது துருவத்துக்குமேல் மனோராஜ்யம்செய்து உயர்ந்தபோதிலும் அல்லது இந்தப் பூமியின் துவாரத்தைக் கீழ்நோக்கி இருண்டு தோண்டினபோதிலும் முன்போசனையும் எச்சரிக்கையுமுள்ள மன அடக்கமானது ஞானத்தின்மூலமாய் இருக்கிறதென்பதை அறிவாயாக.”

பர்ன்ஸ் (Burns) என்பவருக்கு நேர்ந்த துன்மார்க்கங்களிலொன்று அது உண்ணலாயிருந்தது. அது இன்னும் அனேக விதமான துன்மார்க்கங்களை விளைவிக்கத்தக்கதாயிருப்பதால் அது துன்மார்க்கக் கிரேஷ்டமாகச் சொல்லப்படலாம். அவர்குடி காராயிருந்தது விசேஷமில்லை. ஆனால் குடி காரர்க்குரிய இழிவான கூட்டத்துடன் சேர்ந்து குடியின் துன்மார்க்கக் கவளர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்து, அதினால் தன் முழுச்சபாவத்தையும் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆனால் இரங்கப்படத்தக்க பர்ன்ஸ் (Burns) மாத்திரம் அவ்வாறு நுந்தாரன்று. ஏனென்றால் அந்தோ, தற்காலத்தில் நிகழ்கின்றது போன்றே அவருடைய காலத்தும், சகல துன்மார்க்கங்களையும் விட குடியைப்பற்றிய அடங்கா அவாவானது மிகவும் பரவியும், ஜனப்பிரியமாயும் இழிவுறுத்துவதாயும், அழிவுண்டாக்குவதாயுமிருந்தது.

உண்பிராணிகளை அவர்களுடைய சம்பாத்தியத்தினின்றும் மூன்றில் ஒருபாகம் அல்லது அதிகம் கொடுக்கும்படி கட்டாயம் பண்ணுவதுமின்றி, அவர்களை மிருகத்துல்லயமாக்கிக் கீழ்மைப்படுத்தி, அவர்களுடைய குடும்பங்களின் சமாதானத்தையும் சௌக்கியத்தையும் கெடுத்து விபாதியையும் அகால மரணத்தையும் விளைக்கத்தக்க விதைகளை விதைக்கும்படியான விபாபாரச் சரக்கைக் கொள்ளும்படிக்கும் விரும்புகிற ஓர் கொடுங்கோல்மன்னன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்வோம். (தொடரும்.)

ஸ்ரீ:
கதாசரித் சாகரம்.

௫ வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் உ-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

அதற்கவளும்படியே செய்கிறதென்ற சம்மதிக்க அவ்வந்தணர் தங்களுடைய ஆகாரத்திற்கென்று வைத்திருந்த நெல்முதலியதானியங்களைப்பந்துஜனங்கட்குப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவிட்டுத் தன்மனைவி புதல்வர் வேலைக்காரர்களோடுமத்தேசத்தினின்றும் வெளியேறினர். உலகத்தினிலுத்தமர்கள் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுடைய ஆபத்தைக்கண்டு சகிக்கமாட்டார்களன்றோ. அவரிவ்விதம்புறப்பட்டுப் பாதசாரியாய்ச் செல்லுங்கால் வழியில்ஜடையுடன் கூடியவராயும், பஸ்மத்தினால் வெளுத்த சரீரத்தையுடையவராயும், அர்த்தசந்திரனையணிந்த சிவபிரானைப்போன்றவருமான பொருமகாவிருதரான யோகியைக்கண்ணுற்றனர். சமீபத்தில் வந்தவுடன் அவரை ஞானியென்றறிந்து நமஸ்கரித்து சினேகத்துடன்வரிடத்தில் தனது புத்திரர்களின் நன்மை தீமைகளைப்பற்றிவினவ அந்தயோகீச்வரர் கோவிந்தஸ்வாமியைப்பார்த்து ஓ பிராமணரே? உமது புதல்வர்களினில்லநிலைமையைபடைவார்கள். ஆனாலிவ்விருவரி லீனையகுமாரன்விஜயதத்தனைப்பிரியும்படி உமக்குச் சம்பவிக்கும்; பின்பு அசோகதத்தனுடைய ப்ரபாவத்தினால் மறுபடியும் உங்கட்கு விஜயதத்தனுடன்கூடுதலுமுண்டாகும், என்றுசொல்லிய ஞானியின்வாய்மொழிகளைக்கேட்டதும் கோவிந்தஸ்வாமியானவர் ஒரேகாலத்தில் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஆச்சரியத்தையுமுடையவராய் அந்தயோகியை வந்தனவழி பாடுகள்செய்து அவரதனுமதியைப்பெற்றுக்கொண்டு காசீநகரத்தை யடைந்து அதன் வெளிப்பக்கத்திலிருக்கின்ற சண்டிசுகயின் ஆலயத்திற்சென்று தேவியைப்பூஜைமுதலியவற்றாலுபசரித்துப்பகற்பொழுதைக்கழித்தனர். அன்றுசாயங்காலம் அவ்வாலயத்திற்கு வெளி

யிலிருக்கின்றவிருகூத்தினருகில் காஷாயம்பூண்டு தீர்த்தயாத்திரைக்
 கென்று புறப்பட்டுத் தேசார்தமங்களினின்றும் வந்துதங்கியிருந்த
 ஜனங்களுடன் தானும்சூடும்பசுகிதரா யாங்குவசிக்க்தனர். அம்மரத்
 தின்கீழுதிர்ந்து பரந்துகிடக்குமிலைமுதலியவாகிய வழிப்போக்கர்கட்
 குரிய படுக்கையிற்ப்பித்து வழிநடந்துவந்த சிரமத்தினு லன்றிராத்
 திரியில்பதிக்கள்யாவருமயர்ந்துமங்குங்கால் கோவிந்தஸ்வாமியினு
 டைய இளையகுமாரன் விஜயதத்தன் யாதொருகாரணமுமின்றி திடீ
 ரென்றெழுந்தவுடன் அவன்சீரத்தில் மிகக்கொடிய குளிர்காய்ச்ச
 லுண்டாயிற்று. சீக்கிரத்தில் விஜயதத்தன் தன்பந்துஜனங்களைவிட்டு
 நீங்குதற்குக் காரணமானஜ்வரத்தினுல்ரோமங்கள் சிலிர்த்து நடுக்க
 முற்றவன் பயத்தினுல்நடுங்குகின்றவன்போற் காணப்பட்டனன்.

குளிரினூற் பீடிக்கப்பட்ட அவன் தன்பிதானவயெழுப்பி ஐயா,
 இப்போதுகொடியகுளிரும் காய்ச்சலுமென்னைப் பீடிக்கின்றது.
 ஆதலாலிந்தகூஷணமே விறகுகளைக்கொணர்ந்து குளிரைப்போக்கத்த
 க்க தீயவளர்க்கவேண்டும். இல்லாவிடிலெனது குளிரும்டங்காது ;
 இந்தஇராப்பொழுதையும் கடக்கமுடியாது என்றனன். அதனைக்
 கேட்டகோவிந்தஸ்வாமி துன்பத்தினூற் கலங்கினவராய் வத்ஸா ?
 இந்த நடுராத்திரிவேளையில் விறகெங்கேயகப்படுமென்றனர். அத
 ற்கவன் ஐயனே, அப்படியானாலிதே சமீபத்தில் ஜ்வலித்துக்கொண்
 டி தீயெரிகின்றதாய்க் காணப்படுகின்றதே அதீயிலெனதவயவங்க
 னைக் காய்ச்செய்து குளிரையேன் போக்கிக்கொள்ளலாகாது ? ஆத
 லால் நடுக்கத்துடனிருக்கின்ற யென்னைச்சீக்கிரம் கைத்தாங்கலிலவி
 டா கொண்டுபோய்ச்சேர்த்தல் வேண்டுமென்றனன். தன்புத்திரள்
 சொல்லியதைக்கேட்டு கோவிந்தஸ்வாமி மறுபடியும் விஜயதத்தனை
 நோக்கி வத்ஸா ? இது மயானத்தினுள்ளசிதையிற் பற்றியெரிகின்ற
 தீயின்வெளிச்சமேயன்றி வேறில்லை; ஆதலாற் பிசாசுமுதலியவற்றா
 லதிபயங்கரமான அவ்விடத்திற் குன்னையழைத்துச்செல்வதெப்படி
 ரீபோ சிறுவனாயிருக்கின்றயென்றனர்.

சுநேகத்துடன்கூடிய பிதாவினது சொற்களைக்கேட்டதும் வீர
 னான அவ்விஜயதத்தன் சிரித்துத்தன் பிதாவைமறுத்து ஹேபிதா,
 அற்பமான பிசாசுமுதலியவற்றாலென்னை யென்னசெய்யமுடியும் ;

நானே வல்லபமுடையவனுமல்லேன் அதையுடையவனுமல்லேன். ஆதலால் லயமில்லாதென்னை யவ்விடத்திற்கழைத்துச் செல்ல வேண்டுமென்றாக்கிரகத்துடன் சொல்ல கோவிந்தஸ்வாமியானவர் நாமினித்தடுத்தாலும் பயனில்லை கேட்கமாட்டானென்று நினைத்து அவனை மயானத்திற்கழைத்துச் சென்றனர். அச்சிறுவனும் தன்சரீரத்தை யனலிற்காய்ச்சிக்கொள்ளி ரைக்கிக்கொள்வதற்காக அக்கினிஜ்வாலையின் புகையாக விரிந்ததலை மயிரினை யுடையது ம் நாமம்சங்களைக் கிரஹித்துப் புகழ்க்கின்றதுமான விராக்கதர்கட்குரிய அதிதேவதையானது தானே பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றதுபோலும் இருக்கின்ற சிதையையனுசிச் சென்றனர். அங்கு சூணநேரமிருந்து வருத்தத்தீர்ந்தவுடன் அவன் தன் பிதாவினிடத்தில் ஐயனே? இஃகோ எரிசின்ற சிதையினடுவில் வட்டமாய்க்காணப்படுகின்றதே இஃகென்னவென்று கேட்கப்பக்கத்திலிருக்கின்ற பிதாவாகிய கோவிந்தஸ்வாமியானவர் புத்திரா? இஃகது இறந்துபோன மனிதனுடைய உடம்பாலா; சிதையின் மத்தியிற் பற்றியெரிகின்றதென்றனர். உடனே யச்சிறுவன் தன்சாகத்தைப் போலும் துனியிற் பற்றியெரிகின்ற வெருகொள்ளிக்கட்டையெடுத்து அக்கபாலத்திலடித்துப் பிளந்தனர். அப்படியடித்ததலைக்கபாலத்தினின்றும் மிகுதியாய் வெளியேறிய தசையானது அம்மயானத்திலுள்ள அக்கினிபுரஷ்ணற் கொடுக்கப்பட்ட விராக்கதத்தன்மைக்குரிய சித்தியைப்போல அவ்விஜயத்தன் வாயினில்வந்து வீழ்ந்தது. உடனே யச்சிறுவன் தன்வாயில் வீழ்ந்தமாம்சத்தைப்பருகலும் மேல்நோக்கிய கேசங்களுடனும் பெரிதாய்வளைந்திருக்கின்ற ஈற்றுப்பற்களுடனும் கூடி அந்த அக்கினிஜ்வாலையிற்றோன்றியதோர் கத்தியையும் கைப்பற்றியவனாக வேரிராக்கதவடிவத்தை யடைந்து அக்கபாலத்தினை யெடுத்த அதிலுள்ள மாம்சத்தை மறுபடியும் பருகி உடலெலும்புகளிற் பற்றிக்கொண்டெரிகின்ற தீயினஜ்வலைபோற் பிறழ்கின்ற தனது நானினாலக்கபாலத்தைத் துழாவினன்.

பின்பு அத்தலையோட்டினைத் தூரத்திலெறிந்துவிட்டு அவன் தன் பிதாவான கோவிந்தஸ்வாமியையே கொல்வதற்காகக் கத்தியுடன் கோபாவேசங்கொண்டெழுதலும் அப்போதம்மயானத்தினின்றும் ஹே கபாலஸ்போட ராஜனே, இவர் உமதுபிதா கொல்லத்தக்கவரல்லர். நீரிங்கேவாருமென்று ஒருசொல்லுண்டாயிற்று. அச்சிறுவன்

அதனைக்கேட்டுக் கபாலஸ்போடனென்ற பெயரையும்டைந்து தன்பிதாவைவிட்டுநீங்கியிராக்கதனாகவேமறைந்தனன். அங்மனம்மறைதலும் அவன்பிதா கோவிந்தஸ்வாமியானவர் ஹாபுத்ரா! ஹா நற்குணங்கள் நிறைந்த விஜயத்ததா, எங்கே மறைந்தாய் ஹா! ஹா! என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது; இனி யுன்னை யெங்கே காண்பேன் என்றலறியழுதுகொண்டு அவ்விடத்தினின்று சண்டிகையினதாலயத்திற்கு வந்துகாலையிற் தன்மனைவியிடத்திலும் ஜ்யேஷ்டகுமாரனான அசோகத்தத்தனிடத்திலும் நடந்த விருத்தாந்தத்தை முழுவதும் சொல்லி அவர்களுடன் மேகமின்றி 19டி வீழ்ந்ததுபோலும் கொடிதாயிருக்கின்றதுக்காக்கினியில் அபூர்திப்பரிதவித்தனர்.

அதனைக்கண்டு தேவியினது தர்சனத்திற்காக வந்த காசீ நகரத்திலுள்ள மற்றைய ஜனங்களு மிவர்களோ டொத்த துக்கத்தினை யுடையவர்களாய் வருத்தமுற்றனர். அப்பொழுது சண்டிகாதேவியினது பூஜாநிமித்தமாய் வந்த சமுத்திரத்தனென்னும் பெயரையுடைய மேன்மை தங்கிய ஒரு வணிகன் அவ்வாறுதுக்கத்தினால் வருந்திப்பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற கோவிந்தஸ்வாமியைக்கண்டு சமீபத்தில் வந்து அவ்வந்தணரைப் பலவிதமாய்ச் சமாதானஞ்செய்து உடனே அவர்களனைவரையும் தனது கிரகத்திற்கழைத்துச் சென்று ஸ்நான போஜனாதிகள் செய்வித் தவர்களையுபசரித்தனன். ஆபத்தையடைந்தவர் விஷயத்தில் தயைபுரிவது பெரியோர்கட்கியல்பான காரியமன்றோ. அப்போது கோவிந்தஸ்வாமியும் முன்பு ஞானி சொல்லிய மொழிகளை நினைத்துத் தன்புத்திரனை மறபடியு மொருவாறடையலாமென்ற எண்ணத்துடன் தன் மனைவியுடன் தைரியத்தை யடைந்தனர். அதுமுத லவரையவ்வணிகள் தன் கிரகத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவர் தன்மனைவி மைந்தனிருவருடன் அந்நகரத்தில் வணிகன்வீட்டினில் வசித்தனர்.

அப்படி வசிக்கின்றகாலத்திலவருடைய மற்றொருபுத்திரனான வசோகத்தத்தனவ்வூரிலேயே கற்க வேண்டுங்கல்வி யனைத்துங்கற்றுக் கானைப்பருவத்தினையுக் கைச்சண்டை செய்வதில் மல்லர்களொருவருமிவனுக்கிணையிலை யென்னும்படி யொருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவனாகப் புவியினிற் பிரசித்தி பெற்றனன். ஒரு காலத்தில் அந்

நகரில் நடக்குந் திருவிழாவிற்குப் பற்பல தேசங்களினின்று மனேக மல்லர்கள் வந்து கூடினர். அவர்களில் தெக்ஷிண தேசத்தினின்று வந்த சியாதிபெற்ற வொருமகாமல்லன் அந்தக்காசீரகரத்திற்குதிபதியான ப்ரதாபமுகுடனென்றவரசன் முன்பு வந்திருந்த மல்லர்களனைவரையும் ஜயித்து வெற்றியடைய அவ்வரசன் ஆலோசித்துத்தான் வணிகன்மூலமாய்க்கேட்டிருந்த வசோகதத்தனை யழைத்துவரும் படி செய்து அம்மல்லனுடன் போர்புரியும்படி உத்தரவளித்தனன். அம்மல்லனும் புஜங்களைத்தட்டி யட்டகாசஞ்செய்துகொண்டு அசோகதத்தனோடு புத்தத்திற் காரம்பித்தனன். உடனே அசோகதத்தனும் மிகவும் கோபாவேசத்தோடு பாய்ந்து ஒரேபிடியாய்ப் பிடித்து அவன் கையைமுறித்து அவனைக் கீழேவீழ்த்தி வெற்றிபெற்றனன்.

அவ்விடத்திலம்மகாமல்லன் வீழ்ந்ததனாலுண்டான வேரசையானது யுத்தபூமியும், அசோகதத்தன்செய்தபோருக்கு மகிழ்ந்து நன்றியிருக்கின்றதெனச்சொல்லிய வொலிபோற்காணப்பட்டது. வெற்றியடைந்த அசோகதத்தன்பராக்கிரமத்தைக்கண்டவ்வரசன் சந்தோஷித்து அவனுக்கு மிகுந்த விரத்தினம்முதலியபொருள்களைச் சம்மானமாயளித்து அவனையெப்போதும் தன்பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டான். அதுமுதலசோகதத்தனும் அரசனதன்பிற்குரிய வனுகிச் சிலநாட்களில் மிகுந்த செல்வத்தையடைந்தனன்.

நன்றாய்ப்புகுத்தறிகின்ற அரசன் குரத்தொழிலை யுடையவனுக்கு சிதியாகவே யிருக்கின்றானுலகில். இப்படியிருக்கின்றசமயத்திலொருநாள் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசுதினத்தன்றவ்வரசன் அந்நகரத்திற்கு வெளியில் தூரத்திலுள்ள சிவாலயத்திற்குச்சென்று சிவபிரானைப்பூஜித்து வணங்கித்திரும்பி யிரவீனில் மயானத்தின்பக்கத்தை யடுத்திருக்கின்ற வழியினில் வரும்போது அம்மயானத்தினின்றும் ஹேப்ரபுவே! யான்தண்டித்தற்குரிய அதிகாரியால் பொய்யாய்க்கொலைக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுத்ததுவேஷத்தினுவிவ்விடத்தில் கழுவிற்கு போடப்பட்டேன்; இன்றோடுமூன்று தினங்களாகின்றன. பாபியாகிய எனதுயிரின்னும்போகவில்லை; யான் மிகவும் தாகத்துடனிருக்கின்றேன். இப்போதெனக்குத் தண்ணீர்கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று மிகவுமிரக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றதும் ஆச்சிரியகரமுமா

ன வாக்கொன்றுண்டாயிற்று. அச்சொல்லைக்கேட்டது யிரக்கத்துடன் அவ்வரசன் தன்பக்கத்திலிருக்கின்ற அசோகதத்தனைப்பார்த்து இந்நிலைமையில் வருந்துகின்றவனுக்கு நீதான்சென்று தண்ணீர்கொடுக்க வேண்டுமென்றன். அதற்கவன் அரசே, இந்த இராத்திரிவேளையில் வேறுயார் தானங்கு செல்லத்தக்கவர்களிருக்கின்றனர். யானொருவனே போய்வருகின்றேனென்று சொல்லியசோகதத்தன் தண்ணீரைபெடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்துசெல்லலும் அரசன் தன்னகரம்போய்ச்சேர்ந்தன்.

உடனே வீரர்களிற் சிறந்தவனாகிய அவ்வசோகதத்தனென்பவன், செல்லுதற்கரிய விடத்தினையுடையதும், மிகுந்தவீருளிணுலெங்கும் நிறைந்திருக்கின்றதும், நரிகள் கவ்வியிழுத்தெறிந்துகிடக்கின்ற மாம்சங்கள் சந்தியாகாலமாகிய பூதத்திற்குப், பலியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன போலக் காணப்படுகின்றதும், சிற்சில விடங்களில் ஈமவிறகினிற் பற்றியெரிகின்ற தீயின் வெளிச்சமாகிய ஜ்வலிக்கின்ற தீபங்களாற்பிரகாசிக்கின்றதும், பெரிய வேதாளங்கள் கொட்டுகின்ற கைத்தாளமாகிய வாத்தியத்தினையுடையதும், கிருஷ்ணபக்ஷவிராத்திரியாகிய இராக்ஷச ஸ்திரீக்கு வசிப்பதற்குரிய வீடுபோன்றதுமான அம்மயானத்தினிற் பிரவேசித்து அரசரிடம் தண்ணீர்வேண்டுமென்று கேட்டது யானென்று பெரியசத்தமிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்போகும்போது யான்தான் தண்ணீர் யூசித்தேனென்னுஞ் சொல்லோர் பக்கத்திற்கேட்கப்பட்டது. அது கேட்டதும் அச்சொல் வருகின்ற விடத்தைக் குறித்துச்செல்லவங்கோர்பக்கத்தில் ஈமவிறகினிலெரிமூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதனருகில்கழமாத்திலேற்றப்பட்டிருக்கின்றவொருவனைக்கண்டான். அக்கழமாத்தின்கீழ் கண்ணுங்கண்ணீருயா யழுதுகொண்டுநிற்கின்றவளும், உயர்ந்தவாபரணங்களணிந்திருக்கின்றவளும் சர்வாங்கசௌந்தரியத்துடன் கூடியவளும், தன்னுலிதற்குமுன் கண்டறியாதவளுமான ஒரு ஸ்திரீ இரவிற் கதபதியாகிய சந்திரன் கிருஷ்ணபக்ஷத்தினால் க்ஷணகதியையடைந்து மறைந்துபோய்விட, அவனது கிரணங்களாலழகிய விரவென்னும் மங்கைதன் கணவன் பிரிவினையாற்றாதுடன்கட்டையேறுதற்கு வந்திருக்கின்றவன்போற் காண்ப்பட அவளைப்பார்த்தவுடனவ் வசோகதத்தன் தாயே! நீயார், எதற்காக

விங்கழுதுகொண்டிவ்விதமிருக்கின்றாயென்று கேட்க, அவள் அவனைப்பார்த்து நண்பனே, லக்ஷணத்தையிழந்த அபாக்கியவதியாகிய யான் இதோ கழுவினிற் போடப்பட்டிருக்கின்றவருடைய மனைவி. இவருடைய சிதாரோகணஞ்செய்துயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நிச்சயித்திருக்கின்றேனிங்கு. ஆனாலிவரது பிராணன் வெளியேறுதற்குரியகாலமொன்றனைமாத்திரமெதிர்பார்க்கின்றேன். ஐயோ! இன்றோடு மூன்று நாளாகிய மின்னு மிவர் பிராணன்போகவில்லையே. அன்றியுமிவர் தண்ணீர்வேண்டுமென்றடிக்கடி யாசிக்கின்றனர், யான் தண்ணீரும் கொணர்ந்திருக்கிறேன். ஆனாலுன்னதமாயிருக்கின்ற கழுமரத்திலிவர் வாயினில் தண்ணீரிடுவதற்கு முடியாதவளாகக்கீழே நின்றுகொண்டு இருக்கின்றே னிதென்ன பாவமோவறியேனென்று சொல்ல, அவள் சொற்களைக் கேட்டதும் வீரனை அவ்வசோகதத்தன் அம்மா நீயொன்றும் சிந்திக்கவேண்டாம். இதோ என் கையிலு மரசர் கொடுத்தனுப்பிய தண்ணீரிருக்கின்றது. நான் குனிந்துகொள்ளுகிறேன். எனது முதுகினிற் கால்களை வைத்தேறி நின்றுகொண்டிவருக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனாலபத்காலத்தினில் ஸ்திரீகள் அன்னிய புருஷனைத் தீண்டுதல் தூஷணமாகாது என்றனன். அதனைக்கேட்டதுமவள் நல்லதப்படியே செய்கின்றேனென்று தண்ணீரைக் கிரகித்துக்கொண்டு கழுமரத்தின் கீழ்க்குனிந்துநிற்கின்றவசோகதத்தன்முதுகில் மிதித்தேறினள். பின்பு க்ஷணநேரத்தினில் அங்கிருந்து பூமியிலு மசோகதத்தன் முதுகிலும் நினைப்பின்றி யிரத்தத்துளிகள் வீழ்ந்தன. வீழ்தலும் அவ்வீரனை வசோகதத்தன் குனிந்து நின்றவண்ணமே மெல்லவுயரப்பார்த்தலும் அந்த ஸ்திரீ கழுவிற் போடப்பட்டிருக்கின்ற மனிதன் மாம்சத்தைக்கத்தியினற் சேதித்தடிக்கடி யுண்ணுகின்றதைக்கண்டு, ஓகோ! யிதென்ன விபீதமாயிருக்கின்றதெனவெண்ணிக் கோபத்தோடு அவளைப் பூமியிற்றள்ளிச் சிதைத்துவிடவேண்டுமென்று ஒலிக்கின்ற சிலம்புகளையுடைய அவள் கால்களைப்பற்றலும் அவள் விரைவில் கால்களையுதறிக்கொண்டு தன் மாயையால் ஆகாயத்திற் கிளம்பிக் கண்ணிற்குத் தோன்றாது ஓரிடத்தில் மறைந்தனள்.

மறைதலு மசோகதத்தனவளது காலேப்பற்றி யிழுக்குங்கால் அவள் காலினின்று நழுவி வீழ்ந்த விலை மதிப்பற்ற வீரத்தினமய

மான காற்சிலம்பொன்றைத் தன்கையில் வைத்துக்கொண்டு, முதலிலழகியதாயுமிடையிற்றன்றைக் கீழ்ப்பிட்டுத்துகின்றதும், முடிவில் முற்றிலும் மாறுபட்டுப் பயத்தை விளைவிக்கின்றதுமான தூர்ஜனர்கள் கூட்டுறவைப்போன்ற அவனைக் கண்ணிற்காணாது சிந்தையுடன் அழகிய பாதசரம்மாத்திரம் தன்கையிலிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியத்தையும் வருத்தத்தையும் சந்தோஷத்தையுமடைந்தனன். பின்பம் மயானத்தினின்று மசோகதத்தன் நூபுரத்துடன் தன் கிரகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனன்.

மறுநாட் காலையிலெழுந்து அவன் ஸ்ரானம் செய்துவிட்டாமனைக்குச் செல்லுமாசன் அசோகதத்தனை நோக்கிக் கழுவிந்ரோட்ப்பட்டிருந்த மனிதனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தனையாவென்றுகேட்க அவனப்படியே செய்தேனென்று சொல்லியந்தக் காற்சிலம்பையாசனிடம் கொடுத்தனன். அதனைக்கண்டதுமாசன் ஆச்சரியத்துடனினிஃதெங்கிருந்து கிடைத்ததென்றசோகதத்தனைக் கேட்க, அவன் முதலாளிரினில் அற்புதமாயுமதிபயங்காரமாயுட நடந்த தன் விருத்தாந்தத்தை முழுது மாசனிடம் மொழிந்தனன். அரசனுமிவனுக்கிணையொருவருமில்லையென மதித்து அவனது பராக்கிரமத்திற்கு மிகவும் மகிழ்ந்து அந்தநூபுரத்தைக் கையிலெடுத்ததுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று அதனைத் தன் தேவியிடம்கொடுத்துப் பாதசரம் கிடைத்த விருத்தாந்தத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்ல அவள் அதனை விலைமதித்தற்கரிய இரத்தினங்களாலமைந்த திவ்யாபரணமெனக் கண்டறிந்து தனிமையில் அசோகதத்தனைப் புகழ்வதில் மிக ஆவலுற்றவளாய்ச் சந்தோஷித்திருந்தனள். இவ்வாறு சிலநாட்கழிந்தபின் அரசன் தன் மனைவியினிடத்தில் ஹே தேவி! நம்மிடத்திலிருக்கின்ற அசோகதத்தன் ஜாதியினுற்போலவே கல்வியினாலும் சக்தியக்கினுற்போலவே ரூபத்தினாலும் மேலானோர்களிலும் மேலானவனாகவே இருக்கின்றான். ஆதலாலிவன் நமது புத்திரியாகிய நற்குணமுள்ள மதனலேகைக்குக் கணவனாக ஆவானாயின் அது மிகவும் மங்களகாமாயிருக்குமென்பதெனதெண்ணம். ஆனால் வரனிடத்திலித்தகைய குணங்களமைந்திருத்தலையே பார்த்தல்வேண்டும். செல்வமோ கண்ணத்தில் பங்கமடையத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஆதலால்

வீரனான இவனுக்கே நமது சன்னிகையை மணம்புரிவிக்க நினைக்கின்றேமென்றனன்.

இப்படிச் சொல்லிய அரசன் மொழிகளைக்கேட்ட ராஜபத்தினியானவள் ஆதரவோடு அரசே! இவ்வசோகதத்தன் நமது புதல்விக்கிசைந்த கணவனென்பது தக்கதேயாம். அன்றியும் மதனலேகையும் நம்முடைய அசோக வத்தியானத்தினில் ஒருநாளசோகதத்தனைக்கண்டு அவன் வடிவழகிற் கீடுபட்டுத்தன் மனத்தினைப் பறிகொடுத்தவளாய் ஒன்றிலும் விருப்பமில்லாது சிலதினங்களாக யாதொன்றையுஞ் செவி கொடுத்துக் கேளாமலும் எவற்றையுங் கவனித்துப் பாராமலுமிருக்கின்றா ளென்பதை யவள்தோழிகள் மூலமாயறிந்து யானிரிந்து கவலைபுடன் சித்திரையின்றியிருக்க விடியற்கால வேளையிற் சற்றயர்ந்துறங்கும்போது ஸ்வப்னத்தில் ஒருதேவஸ்திரீ வந்தென்னை நோக்கிக் குழந்தாய்! நீ கவலைப்படவேண்டாம்; உன் புதல்வி மதனலேகையானவள் ஜன்மந்நிரத்திலேயே அசோகதத்தன் பனைவியாக வேறப்பட்டவள். ஆகலால் அவளை மற்ற்ருருவருக்கு மணம்புரிவித்தலாகாது என்றனள். யானதைக்கேட்டதும் விழித்துக்கொண்டு தெய்வமகளிர் கூறியதிலுள்ள நம்பிக்கையினால் உடனேமதனலேகையிடம் சென்று அம்மா வுண்மனதன்படியேசெய்விக்கிறேமென்று குழந்தை மதனலேகையை வருந்தாதி நக்கும்படி சாமாதனஞ்செய்திருக்கின்றேன். நானே கருதிய விஷயத்தை இப்பொழுதுதாங்களுமென்னிடம் சொன்னீர்கள். ஆதலால்ருதுகாலத்தையடைந்த பூங்கொடியானது விருகத்தினைச்சார்ந்து மேன்மையடைவது போல் மதனலேகையும் அசோகதத்தையடைந்து மேன்மையடைவாளாக. என்று தன்மனைவி சொல்லலுமரசன் சந்தோஷத்துடன் அசோகதத்தையழைத்து அவனுக்குத் தன்புதல்வியைச் சிறப்புடன் மணம்புரிவித்தனன். அப்பொழுது அரசிளங்குமரியாகிய மதனலேகைக்கும், அந்தணன் புதல்வனை அசோகதத்தனுக்கு முண்டான சேர்க்கையானது திருவிற்கும் பணிவுடமைஎன்னுள் பண்பிற்கு முண்டான சேர்க்கைபோல் ஒருவர்க்கொருவர் அழகுசெய்தற்கிடமாயிருந்தது. இப்படியிருக்குங்காலொருநாளரசன்தேவியானவள் தன்கணவனிடத்தில் அரசே, நமது அசோகதத்தன்கொணர்ந்த பணிநூபுரமானது மிகச்சிறந்ததாயிருப்பினும் அதுஒற்றையாகவிருக்கின்றமையா

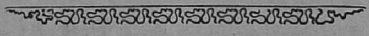
லணிந்துகொள்வதற்கு யோக்கியமில்லாதிருக்கின்றது. ஆதலாலதற்கிணையாய் மற்றொன்று முயர்ந்தவிரத்தினங்களினுற் செய்விக்கவேண்டுமென்றனர். அதனைக்கேட்டவுடனரசன் சுவர்ணவேலைக்காரர் முதலானோர்களை யழைத்து அவர்களிடம் அந்த வாபரணத்தைக்கொடுத்து இதற்கொப்பாகவின்னுமொன்று செய்யவேண்டுமென்றனர்.

அவர்களந்தக் காற்சிலம்பைப் பார்த்ததும் மிகவுமாச்சரியத்துடன் மகாராஜ! இது தேவர்களுடைய சிற்பமேயன்றி மனுஷியர்களாலியற்றப்பட்டதன்று. ஆதலாலெவ்வளாற்செய்யமுடியாது. அன்றியும் விலைமதித்தற்கரிய வித்தகைய விரத்தினங்களுமில்வலகின்றகிடையாது. ஆனாலந்தப் பாதசரமெங்கிருந்து கிடைத்ததோ அவ்விடத்திலேயே மற்றொன்றையும் விசாரித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்றனர். அதைக்கேட்டரசன் தன்கேள்யுடன் இதற்கிணையாவதொரு நூபுரமியற்றமுடியாதென்பதை நினைத்து வாட்டமுற்றிருக்குங்காலப்போதங்குவந்திருந்த அசோகத்தன் அதனைக்கண்டவுடனே அரசனைப்பார்த்து மகாராஜ! தாங்களித்தற்காகக் கவலைப்படவேண்டாம். நானே யிதற்கிணையான பாதசரமின்னுமொன்றுமக்குக்கொணர்ந்து கொடுக்கின்றேனென்று பிரதிக்கிணையெய்ய அரசன் இவனது சாகசகிருத்தியத்தினுலென்ன தீங்குவிரைந்துவிடுமோவென்று சந்தேகித்து அசோகத்தனிடத்துள்ள அன்பினால் அவனைத்தடுத்தும் கேளாது அவன் தான்செய்தநிச்சயித்தினின்றும் மாறாது அந்த நூபுரத்தைத்தன் கையில் வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மயானத்திற்குச்சென்று கிருஷ்ணபக்ஷசுதர்த்தியிரவினில் எந்தஇடத்திலுமுண்டுகாற்சிலம்பைப்பெற்றானே அவ்விடத்தை யடைந்து, மிகுந்த சிலையின்புகையினால் மலினமாயிருக்கின்றனவும் கயிற்றினுற் கழுத்திற்சுருக்கிடப்பட்டுக் கொப்புகளில்தொங்குகின்றமனிதர்களை யுடையனவுமான அங்குள்ள விருகூழ்க்கள்போல இராக்கதர்களாலெங்கும் குழப்பட்டிருக்கின்ற அம்மயானத்தில் தான் முன்புகண்ட ஸ்திரீயைக்காணாது ஆலோசித்து மற்றொரு நூபுரத்தைப் பெறுவதற்கு அவன் இப்பொழுது நரமாம்சரிக்கிரயம் செய்வது தானுபாயமென்று கருதியங்குள்ள மரத்திறொங்குகின்ற ஒருபிரேதத்தைக் கயிற்றையவிழ்த்தெடுத்துக்கொண்டு மகாமாம்சம் வேண்டுகின்றவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று கூறிக்கொண்டசோகத்தனங்கு திரிந்தனர்.

(இன்னும் வரும்.)

உ
சிவமயம்.

சேதுபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

காப்பு.

(க) தடாமணி - பெருமைபொருந்திய மணி. இராமசேது, பூர் இராமபிரானால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சேது. தடவென்பது தடா வெனத்திரிந்து நின்றது. “ தடவுங்கயவுக்களியும்பெருமை ” என்பது தொல்காப்பியம்.

(உ.) தம்மைவழிபடும் அன்பர்களைத் தொடர்கின்ற துன்பமாகிய மலைதுகளாகத்துளைக்கும் மேல்வருந் தம்மை வழிபடாத அன்பர்களை வருத்துகின்ற அத்துன்பத்துக்குத் தலைவருமாகிய ஐந்து திருக்கரங்களையும் மூன்று திருக்கண்களையுமுடைய வெற்றியிடுகின்ற சாட்குண்ணியர் பூமியெங்கணும் எக்காலமும் எங்களைப்பிறவிக்கு வித்தாகிய ஆணவத்தாலாய எல்லாத்துன்பத்தினின்றங்காக்க.

கடவுள் வாழ்த்து.

(க.) பூமாத-இலக்குமி. புலமைசான்ற - அறிவினமிக்க. இருள்கால்சீக்கும் - இருளைக்கெடுக்கும். நகை நிலவு தவழ் - ஒளிபொருந்திய சந்திரன் தவழ்கின்ற. வளர்தில்லையம்பலத்துள் - கிருபைவளர்கின்ற பொன்னம்பலத்துள். வாமரீங்கா - இடப்பாகத்தை ரீங்காத. தேமாது - சிவகாமி.

(உ) செந்தாமரையாசனியாகிய இலக்குமிக்கு நாயகாகிய விஷ்ணு தாமரைப்பூவாகிய வாசனத்திருந்த பிரமா முதலியோர்காண இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனுடைய உயிரைக்கொன்றமையாலாகிய பழியைக்கெடுக்குமுகத்தால் சிவனே ஆன்மாக்களையடிமையாகவுடையராம் என்னும் வேதத்தின் உண்மையான அந்தரங்கத்தை எல்லாருக்கும் வெளிப்படுத்தும்படி அனைவரோடுமணந்து

கந்தமாதனத்தில் அருச்சித்துத் துதிக்கும் கங்கையைத்தரித்த சடை முடியையுடைய இராமநாதசுவாமியுடைய உபயபாதங்களாகிய செந்தாமரை மலர்களை வணங்கி வாழ்வாம். யாவர்க்கும் வெளிசெய்வா நெனக்கூட்டுக.

(௩.) குளிர் தலும் வெதும்புதலும் பொருந்துதலானும் சாயாத்தகைமை படைத்தலானும் நஞ்சை நீக்கித் தலைவனுக்கு எந்நாளும் உண்ணும் அமுதைக்கொடுத்தலானும் இமயம், மேரு, மந்தரம் என்னுமிவற்றை யொருவி நெற்றிநாட்டத்தையுடைய சிவபெருமானைச் சேர்ந்தும். வெளுத்தலால் கைலாயகிரியையும் இகழ்ந்து, கவுணியர்குலத்தவதரித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்க்குத் தமிழ் சூரக்கும் தோற்றத்தாலே அழகியமுலை பொதியமலைபைநிகர்க்கும். என்னும் இளமைபையுடைய பர்வதவர்த்தனி அம்மையுடைய தாமரைமலர்போலும் பாதங்களை மனத்துள்வைப்பாம்.

இமயந்தண்ணென்றிருத்தலேயன்றி வெச்சென்றிராமையானும், மேருச்சாயுந்தகைமை படைத்ததேயன்றிச் சாயாத்தகைமைபடையாமையானும், மந்தரம்விடத்தையீந்தமையானும் அவற்றிற்கு உவமேயமாதலைநீங்கியும், நாயகரைச்சேர்ந்தோர் பசப்பூர்ந்தமேனிய ராயிருப்பர், அங்ஙனமாகக்கலைமலை நாயகரைச்சேர்ந்தும் சேராதார்போல வெண்ணிறம் பொருந்தலால் அதனையிகழ்ந்தும் என்க.

(ச.) பிதாவாகிய பரமசிவனுடைய திருச்சடையிற் பொருந்திய சங்கைநீரை உட்டுளை பொருந்தியகையால் வாங்கிவிடுத்து, வெள்ளியபிரமகபாலத்தை உருட்டி விளங்குகின்ற வெண்கோட்டால் வளைந்த பாலசந்திரனை உழுது, மேருவின் சிகரங்களைப்போற்றழைத்த வெட்டுப் புயங்களுங்குழையும்படிதாக்கி, நெடியகால்களையுடைய விஷ்ணுவாகிய இடபத்தைமுனிந்து கைலையங்கிரியில் இருக்கின்ற திரிநேத்திரங்களையுடைய பிதாவோடுங்கீழ்ப்படியாது, விளையாடித்தன்னன்பருடைய மாட்சிமைபொருந்திய மனமாகிய தறியினின்றுலாவுகின்ற தெய்வத்தன்மைபொருந்திய யானையை நினைந்திறைஞ்சி வழத்துவாம்.

(ரு.) விளங்குகின்ற பார்வதிதேவியாருடைய கலசம்போலும் முலைப்பாலின் வாசத்தையுடைய வாயாகிய குமுதமலரானது அவரு

டைய நாயகரின் வேதங்களைக்கொழிக்கும் அழகுவிளங்குகின்ற முகமாகிய தாமரைமலரில் விளங்கச்செய்து விநாயகருடைய உட்டுளை பொருந்திய கையைப்பிடித்தேறி, நெற்றிப்பட்டத்திலுலாவி இவர்கள் மூவரும்மகிழ விஷ்ணுவோடு தேவர்குழாங்கனிப்புமிக உலகத்தை மூங்குபாலத்தையுடைய நீலமணிபோலும் மயிலையூர்கின்ற வீரக்கழல்பொருந்திய பாதங்களையுடைய வெற்றியையுடைய கந்தசுவாமியை வழிபட்டு மனத்துள்வைப்பாம். முகமலர்கமழ்ச்செய்தல் - முத்தமிடலால் என்க.

(சு.) கவளவுணவையுண்கின்ற மதத்தையுடைய யானைத்தோலாகிய போர்வையைமூடும் சிவபெருமானுடைய புகழைவிளக்கின்ற கலைகளையெல்லாம் பவளம்போலும் அதரத்திலிருந்தும், பசியகுதலை மொழியாற் காட்டுகின்ற பசியவளையையுடையானைப் பிரமாசேருகின்ற பருமமென்னுமாபரணத்தையணிந்த அல்குலையும் அசைகின்ற அழகிய இடையையும் இளநிலாவைவீசுகின்ற வெள்ளிய பற்களையுமுடைய பேரழகையுடையானை வெண்டாமரையிதழில் வெண்மையாகிய சந்திரனுக்கு நடுவேயிருக்கின்ற வெள்ளிய அன்னம்போலும் பேரழகையுடைய சரஸ்வதியை மயக்கத்தை நீக்கிப்பாதங்களில் வணங்குவாம்.

(ஏ.) பிரமணிநுக்கின்ற மலர்கூம்பாதும், இந்திரனுடைய சுவர்க்கத்தினிலைமை சூலயாதும் மருதைப்பிளந்த பாதங்களையுடைய விஷ்ணு அறிதுயில் கொள்ளும் பாற்கடல்சுருங்காதும், மான், பிரம்பு, மழுப்படை, அழகிய உடைவாள் என்னுமிவற்றைத்தாங்கிச் சருப்பக்குண்டலத்தையணிந்த திருக்காதையுடையவரும், துளியைச்சிதறுகின்ற நீரையுடைய கங்கையைச்சூடும் நெற்றிநாட்டத்தையுடைய எந்தலைவரும், புத்திமுத்திகளைத்தருகின்ற தலைவருமாகிய சிவபெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கையைக் காவல்பூண்ட திருந்திதேவரை நம்மனத்தில் விரும்பிவாழ்வாம்.

முகிழாது சூலயாது, சுருங்காது என்னுமெச்சங்கள் காவல் பூண்ட என்னுஞ்சொல்லோடு முடிசுன்றன.

(அ.) அழகிய சங்கக்குண்டலம் விளங்கத்தழந்த காதும், ஒப்பற்ற இடபமும் முதலான பலநீக்கமற்ற தோற்றங்கள் மிகுகின்ற

வடையாளங்களைப் புகன்று துதித்து. உவமைநீங்கிய சோதிசொரு பரை மனத்துக்கதீதராகிய கிருபைக்கண்ணரை கூன்பாண்டியனுடைய உடலினுள்ள சுரநோய்நீங்க அழகுமிகுகின்ற வெள்ளிய நுண்ணிய விபூதியை அள்ளிச்சாத்துகின்ற சிவந்தவிரலால் தன்பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயருக்கு.

“தோடுடையசெவியன்விடையேறியோர் துவெண்மதிசூடிக்காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியெனுள்ளங்கவர்கள்வனேடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந்தேத்தவருள்செய்தபீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.”

என்று சுட்டிக்காட்டிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய சிறிய திருவடிகளின் பெருந்தகைமையைச் சிந்திப்பாம். அடையாளங்கள் புகன்றுபோற்றிச் செங்கைவிரல்கொடு குறித்துத் தெரிக்குமெனக்கொள்க.

(க) தேவர்களையும் முனிவர்களையும் துழாய்மாலைபொருந்திய மார்பில் இலக்குமியையுடைய விஷ்ணுவையும் பிரமதேவரையும்செல்வம் மிக்கோரெவரையும் அடிமைகொள்கின்ற நெற்றிநாட்டத்தையுடைய சிவபெருமானை முன்னீங்கியிருந்த எண்ணந்தோன்றலால் இடபந்தீட்டிய நெடிய கொடியின்றகைமை எல்லாத்திக்கெல்லைகடோறுஞ்செல்லத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தைப்பாடுகின்ற திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய புகழ்மொழிகளை யெழுதிப்படித்து நயந்து அவர் செய்த திருத்தொண்டை வியந்துவாழ்வாம். தோன்றப்பாடுமெனக்கொள்க.

(க0) மகரந்தம் பொருந்திய மலரை வைத்து முடித்த கூந்தலை யுடைய பரவையாருடைய இரண்டு தனங்களின் மேல் மயலாகிய சலதேர்ஷத்தாலாகிய தளர்வுநீங்க வேதைக்கொண்டு விரும்பும் நெறியை விரும்பி விஷ்ணுவும் பிரமாவும் பின்றொடராத சிதாகாசத்தை எவரும் எதைக்கொண்டும் அறிதல் அரிதான எங்குமான பரம்பொருளை நெருங்கிய இருளையுடைய இராக்காலத்திலே திருப்பத்துதாகக்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனரை யெம்மை யடிமைகொள்வீரென்று வேண்டியவருடைய பாதங்களை த்தழுவித் தொழுதலைச் செய்வாம்.

தனத்துணைமேல்விரும்பி யெனவும், மயற்குளிர்வின்றளர்வுநீங்கவேதுகொண்டு விழையும் நெறிவிரும்பி யெனவுங்கொள்க.

மயற்குளிர்வின்றளர்வு நீங்க - மயலாலாகிய சலதேதாஷத்தாலா
ந்தளர்வு நீங்கும்படி. வேதுகொண்டு - தனமாகிய வேதைக்கொண்டு
விழையும் நெறிவிரும்பி - விரும்புகின்ற நெறியைவிரும்பி தூதை வே
தாக்கொண்டெனல் பொருந்தாது.

(கக) செழியர் குலபதி - அரிமர்த்தன பாண்டியர். மாடு -
பொன். சம்புப்பழிவிரவு - சம்புவாகிய பழிவிரவ. வந்தி - மலடி.

(கஉ) பரபதம் - முத்தி.

(கங) அலகைத்தேர் - பேய்த்தேர். பொல்லாத இபமுகத்
துப்புத்தேள் - பொள்ளாப்பிள்ளையார் - அகலச் சீர்சொன்ன என
முடிக்க.

(கச) முதலாயுள்ள தொண்டர், தருந்தொண்டர் எனக்கொள்
க. தனபடை எதுகைகோக்கி தன்னடையென்றாயது.

அவையடக்கம்.

(ங) முதியவப்பழங்காலை - முதிர்ந்த அந்தப்புராணம்.

(ச) ஓர்க்கம் - சுருக்கம். உறவி - எறும்பு.

(ரு) தாழையங்கானளக்கர்வண் சேதுவின் காதையை - தா
ழைக்காட்டையுடைய கடலிலுள்ள அழகிய சேதுவின் சரித்திரத்
தை யானளக்க வென்றெண்ணியபின்னர், பறவைகள் வானளக்க
இங்கூர்வன மாநிலந்தானளக்க.

(எ) கண்டதால் - கண்டதனால். நவியம் - மழு.

(அ) ஆதிவெற்பு - மேரு. கோதிலானின்குளப்படிநீர் - குற்
றமற்ற பசுவின் குளம்படி நீர்.

(கூ) சொல்வகுத்துப் பொருணிலைதோற்றி - சொல்லால் வகு
த்துப்பொருணிலையைத்தோற்றுவித்து. அச்சொல் வகுப்புக்கடந்த
வன் தொல்புகழ் - அந்தச்சொல் வகுப்பைக்கடந்தவனுடைய பழை
யபுகழை. சொல்வகுத்தல் - சொல்லால் வகுத்தல், சுருதியுமில்லை -
வேதத்தாலுங்கூடாதாம். சொல்வகுத்தலருமை, சொல்லால்வகுத்
தலோவருமை. சூழ்ந்திடா - அவ்வருமை என்னைச்சூழ்ந்திடமாட்
டாவாம்.

(தொடரும்.)

ஆ. மூ. சோமாவ்கந்தபிள்ளை.

உ
குமான்றுணை.

* உள்ளத்துணர்வு.

உள்ளம் என்பது உணர்வெனும் அறிவு சூக்குமமாய் நின்று விளங்கும் இடமாம். நிலைத்தல் மறத்தலாதிவகைகள் உள்ளத்துக்கே சுபாவமான தருமமன்று. அறிவெனும் முதற்கருவியின் இயக்கத்தால் உள்ளம் தொழிற்றுணமாய் இருக்கின்றது. உள்ளத்தையும் உணர்வையும் ஒன்றுபடச்செய்வது ஞானமாகும். அது கன்மபரிபாகத்துக்குத்தக ஊழையே நோக்கிச்செல்லும் ஓர்ஓறி. உள்ளம், உணர்வு, ஞானம், ஊழ் இந்நான்கும் ஒருமித்து எல்லாம்வல்ல முழுமுதலின் இலக்கணத்தாக ஒருவாறு சாத்திரவாயிலாக ஐயந்திரிபறத்தெரிந்துகொள்ளல் பேரறிவாகும். அச்சாத்திரத்துணைகொண்டே யுத்திவகையானும் அனுபோகவகையானும் உண்மை இன்மை தெரிந்து யதார்த்தநிலைமைகண்டு தெளிதல் சித்தாந்தமாகும். ஞானனால் ஆராய்வதினும் மெய்ம்மை அறிந்து பொருள் விரித்துக்கொண்டுபோதல்தான் தீவிரமாகும். தத்துவநியதிகளைந்து உள்ளத்திலக்கணம் உணர்விலக்கணம் ஞானத்தினிலக்கணம் ஊழினிலக்கணம் இவையெல்லாங்கடந்து முழுமுதற்நன்மையெய்திற்றிற்கும் கடவுளினிலக்கணம் இவ்வைந்தினிலக்கணத்தையும் தெள்ளத்தெளிய ஞானசிரியன் வாயிலாக வுபதேசமுகத்ததா யுள்ளத்துணர்ந்து கடைப்பிடித்தல் பேரறிவுக்குள்ள ஓர் அரிய தொழில். அப்பேரறிவை எழுப்ப உரிமைபூண்டு நிற்பது ஞானசாத்திர வுணர்ச்சியாகும். இடையிடையே கலங்கும் நிலைமைகொண்ட வுள்ளத்துக்கு உண்மையை அறிவுறுத்தி மெய்ம்மையைக் காட்டுவது புண்ணியமிகுதியால் வளர்ந்தோங்கிப் பேரறிவின்பாற்படுத்தும் ஞானம். இஞ்ஞானம் கன்மபரிபாகத்தாற் சிக்குண்டு மலினமெய்தி நிலையாமை நிலைமை என்பவைகளைத் தெரிபாது மேகத்தால் மறைத்துள்ள சூரியனைப்போல சூரிய

* இது, இற்றைக்கு 20-வருஷத்துக்கு முன், காலஞ்சென்ற கந்தரஸ்வாமிகள் எழுதிவைத்திருந்தவைகளில் ஒன்றாகும்

னது கிரணக்கற்றைகள் நமக்குத்தெரியாது சூரியன்மட்டும் மண்டலங்காட்டுவதொப்பப் பேரறிவின் சொரூபம் முழுவதும் நமது உள்ளத்துக்குத் தோன்றாமல் அதன் வீக்ஷணம் மட்டும் காட்டுவதாக நமது நினைவுக்கு எட்டுவதுதான் அஞ்ஞானமாகும். கன்மபரிபாகத்தொடர் ஆன்மாக்களுக்கு எப்பவும் தொந்தமாகவுள்ளது. அஃது சன்னஞ்சன்னமாகவே மலையருவியென விடையறாது தொந்தப்பட்டு வருகின்றது. அக்கன்மபரிபர்கத்தொடரையறுக்க அதிக தீவிரஞான முதிர்ச்சி வேண்டும்.

அருட்பெருஞ்செல்வராகிய நமதுபட்டினத்தடிகளும் ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் கன்மத்துக்குச்சத்தக்கவாறு ஒவ்வோர் சன்னத்து ஏழுதடவை பிறத்தல் வேண்டுமென்றனர்; அஃதை (வருமேழ்பிறவியுமானிடத்துதித்து) என்பதாலறிக. என்னையெனசண்டு ஆராயின், கருமத்தினது தொந்தமே நெடுக இழுத்துச்செல்லுவதாகயிருக்கின்றது. நணுகவுணர்வார்க்கு இலேசாக இவ்வண்மை விளங்கிக்கிடக்கும். சொல்லிலக்கணங்கூறத் தொடங்கிய பவணந்தியாசிரியனாரும் (உடல் கொள்ளுபிர்க்குணம்) என்பதால் உடம்பொடு புணர்த்தலென்னும் ஓர் புத்திவகையான் அரியகுறிப்பாற் காட்டுவதை நம்புலமையாளர்கள் அறிந்ததேயாப். உள்ளம் என்பதுக்குச்சித்தம் என ஓர் பெயர் உளது. அறிந்திடும்பொருட்குச் சித்தமென்று சொல்லப்படுவது அதனுள்ளுறைப்பொருளாகும். சிற்றுணர்வு, பேருணர்வு என்னும் இவைகள் நின்றிறிலவி விளங்குதலால் உள்ளத்துக்குச்சித்தம் எனப் பேர்நிறுத்துவாராயினார் ஆன்றோர். மணிவாசகர் சித்தத்துட்டித்திக்குந்தேனே. எனத்தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளியதில், பற்பலவிசேட நுண்பொருள் அமைந்துகிடக்கின்றது. அதாவது, சித்தம் என்பதனுள், அகம், புறம், என இருவகைப்பாருபாடு உள்ளன. அகம் + உள்ளிடம் - புறம் + உள்ளிடத்துக்குப் புறவிடம் = புறவிடத்து அஞ்ஞானமிகுதியால், உலகத்தோற்றங்கண்டு இவைகளே நிலைமையுடையன வென்றமகிழ்ந்து, உண்மைதோன்றாமல் கொலைகளவாதிய தீயவொழுக்கிற்றலைப்பட்டுப் பேரறிவின் உருவுகாணாது, சிற்றுணர்வின் மயமாகவே காணப்பட்டு நிற்பதற்கு இடம் புறமாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

இராமசாமியன்னியன்.